

கட்டுரை மஞ்சரி

ஆண்டு - 7

திருத்திய ஆறாம் பதிப்பு

ஆக்கம்:

பண்டிதர்: க. வேலுப்பிள்ளை [க. வே.]

வெளியீடு:

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புத்தகசாலை,

235, காங்கேசன்துறை வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

விலை ரூபா: 33/-

ஆறாம் பதிப்பு - 1912 ஆனி.

பதிப்புரிமை: ஆக்கியோனுக்கே

அச்சப் பதிப்பு:

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய அச்சகம்,

63, B. A. தம்பி வீதி,

மயம்பாளையம்.

செனியீடு:

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புத்தகசாலை,

235, காங்கேசன்துறை வீதி,

மயம்பாளையம்.

பதிப்புரை

மாணவர்கள், தாம் தாம் அறிந்தனவற்றைக் கிரமமாக வெளிப்படுத்தும் ஆற்றலிலேயே அவர்களின் கவி வளர்ச்சி தங்கியுள்ளது எனலாம். இத்தகைய கருத்து வெளிப்பாட்டுக்குக் கட்டுரை ஒரு சிறந்த வாயிலாகும். ஒரு பொருளைப் பல அம்சங்களாக வகுத்து, அவை ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொரு பந்தியில் அமைத்துக் கட்டுரை எழுதும் முயற்சி, பெரும்பான்மையும் ஏழாம் ஆண்டிலேயே ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. அம்முயற்சியில் மாணவர்க்கு ஊக்கமளித்தலும் வழிகாட்டலும் மிக அவசியமாகும். அதற்கு இச்சிறுநூல் உதவும் என்பது எமது நம்பிக்கை.

ஏழாம் ஆண்டு மாணவர்களின் மனவளர்ச்சியையும் கிரகிக்கும் ஆற்றலையும் சொல்வளத்தையும் கருத்திற்கொண்டே இந்நூல் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. புதிய பத்துக் கட்டுரைகள் சேர்க்கப்பட்டு “30 கட்டுரை மஞ்சரி” என்னும் பெயருடன் ஆறாம் பதிப்பாக வெளிவருகிறது. இதிற் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பொருள்கள், ஏழாம் ஆண்டுக்குப் பொருந்துவன. சிறிய வசனங்களில் மிகக் குறைந்த அரும்பதப் பிரயோகத்தோடு கட்டுரைகள் எழுதப் பட்டிருப்பதனால் அவற்றை மாணாக்கர் பரிலுதல் இயலும்.

இக்கட்டுரை மஞ்சரி, ஏழாம் ஆண்டு மாணவர்களின் எழுத்துப்பாடத்திற்குரிய ஒரு துணை நூல். மாணவர்கள் இதிலுள்ள கட்டுரைகளை மாதிரிகைகளாகக் கொண்டு, தம் அறிவுக்கும் சுற்பனைக்கும் ஏற்ற வகையிற் கட்டுரைகளை எழுதிப் பழகுதல் நன்று.

இச்சிறு நூலை ஏழாம் ஆண்டு மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் தக்கமுறையிற் பயன் செய்வார்கள் என எண்ணுகிறோம்.

பதிப்பாளர்

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. எனது முதற் புகைவண்டிப் பிரயாணம்	— 1
2. சிரிக்கும் மலர்கள்	— 3
3. எனது செல்லப்பிராணி	— 5
4. எனது வீட்டில் நிகழ்ந்த நகைச்சுவைச்சம்பவம்	7
5. நான் ஒரு கிளியானால்	— 9
6. நான் கண்ட கனவு	— 11
7. தந்தைக்குக் கடிதம்	— 13
8. வானொலியின் பயன்கள்	— 15
9. கதையாக்கம்: சேவலின் செருக்கு	— 18
10. இயற்கையின் சிற்றம்	— 20
11. வகுப்புக் கதிரை (சுயசரிதை)	— 23
12. எனது பாடசாலை விளைபாட்டுப்பாட்டி	— 25
13. காலைக்காட்சி	— 27
14. தொற்று நோய்கள்	— 29
15. உரையாடல்: பாடசாலைக் கொண்டாட்டம் ஒன்று	— 31
16. எங்கள் அருமைப் பாட்டி	— 33
17. எனது கிராமம்	— 36
18. ஆசிரியருக்குக் கடிதம்	— 38
19. நான் ஒரு தேனீ (சுயசரிதை)	— 40
20. எனது பேனா	— 42
21. மழைநாள்	— 45
22. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்	— 47
23. நான் பார்த்த ஒரு திருமணம்	— 49
24. நான் ஆசிரியரானால்	— 51
25. ஒரு திருநாள் -தைப்பொங்கல்	— 54
26. மலைநாட்டில் நான் கண்ட காட்சிகள்	— 56
27. கதையாக்கம்: ஒழுக்கம் உயர்வு தரும்	— 58
28. நான் கண்ட தெரு விபத்து	— 61
29. உரையாடல்: வீடுமுறையைக் கழித்தமுறை	— 63
30. கல்வியின் பெருஞ் சிறப்பு	— 65

எனது முதற் புகைவண்டிப் பிரயாணம்.

[குறிப்புக்கள்: 1. பிரயாணஞ் செய்தநாள் 2. புகையிரதநிலையக் காலம் 3. பிரயாணத்தின்போது கண்டவை 4. பிரயாணமுடிவு]

சென்ற ஆண்டு இறுதியில் ஐந்தாம் வகுப்பு (ஆறாம் ஆண்டு) தேர்வு நிழ்ந்தது நான் அத்தேர்விலே சிறப்பாகச் சித்திபடைந்ததேன். அதனால் என் அண்ணா மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தார் என்னைத் தன்னுடன் அனூரதபுரத்துக்கு அழைத்துச் செல்வதாகக் கூறினார். அதைக் கேட்டபோது நான் துள்ளிக் குதித்தேன். மார்கழித் திங்கள் எட்டாம் நாள் உத்தரதேவியிலே செல்வதாக அவர் கூறினார். அந்தநாள் எப்போது வரும் என்று ஏங்கிக்கொண்டிருந்தேன். ஈற்றில் அந்நாளும் வந்தது.

அன்று அதிகாலையில் நாங்கள் பிரயாணத்துக்கு ஆயத்தமானோம் அம்மாவும் அப்பாவும் எம்மை வழியனுப்பி வைத்தனர் அண்ணாவுடனே நான் யாழ்ப்பாணம் புகையிரத நிலையத்தை அடைந்தேன். பிரயாணச் சீட்டைப் பெற்றுக் கொண்ட பின்னர், நாங்கள் உள்ளே சென்றோம். புகையிரதம் வருவதற்குச் சிறிது நேரம் இருந்தது. அதனால் அங்குள்ள பாலத்தின் மீதேறி, சுரங்கப்பாதை வழியாக மீண்டும் மேடைக்கு வந்தோம். அப்போது புகைவண்டியின் ஊது குழற்சத்தங் கேட்டது. புகைவண்டி மேடையில் நிறைதும் மக்கள் ஆரவாரத்தோடு ஒருவரையொருவர் துள்ளியும் நெருக்கியும் உள்ளே ஏறினர். அவர்களிற் சிலர் வசதியான இடங்களில் அமர்ந்து புன்முறுவல் பூத்தனர். சிலர் வசதியான இடங்கிடையாமையால் முகஞ் சோர்ந்தனர். என் அண்ணா எப்படிப்போ வசதியான

இடம் பிடித்து, என்னை யன்னல் அருகில் அமரும்படி செய்தார்.

வண்டி நீண்ட ரூரல் எழுப்பிக்கொண்டு புறப்பட்டது. நான் சாளரத்தின் வழியாக வெளிக் காட்சிகளைப் பார்த்தேன். தென்னஞ் சோலைகளும் பனந்தோப்புக்களும் கலந்து காணப்பட்டன. இடையிடையே நீர் நிறைந்த பசிப வயல்வெளிகள் தோன்றின. பளையைக் கடந்ததும் வண்டியின் வேகம் அதிகரித்தது. சிறிது நேரத்தின்பின் “அதோ பார்; பரந்தன் சோடாத் தொழிற்சாலை” என்றார் அண்ணா மிகப்பெரிய கட்டிடமொன்று தோன்றி மறைந்தது. காலை எட்டரை மணி யளவிலே வண்டி வவுனியாவை அடைந்தது. பின்னர், வண்டி அடர்ந்த காட்டினூடாகச் சென்றது. குரங்குகள் கூட்டங் கூட்டமாக மரங்களிலே தாவித்திரிந்தன. காடுகளிடையே சிறுசிறு வீடுகளும் பரந்த வயல்வெளிகளாக காணப்பட்டன. வயல்களின் மத்தியிலே நீர் நிறைந்த குளங்கள் இருந்தன. அதில் அல்லியுந் தாமரை யும் மலர்ந்திருந்தன. வண்டியினுள்ளே சிலர் ஆயர்ந்து தூங்கினர். சிலர் சிரித்துப்பேசி மகிழ்ந்தனர். சிலர் பத்திரிகை படித்தனர்.

புகைவண்டி மதவாச்சி நிலையத்திலே சிறிது நேரத் தங்கிப் புறப்பட்டது. “இனி, அனுரதபுரம் வந்து விடும்” என்றார் அண்ணா. அரைமணி நேரங் கழிந்ததும் விகாரையொன்று என் கண்ணிற்பட்டது. அனுரதபுரத்தை நெருங்கி விட்டோம் என்று எண்ணினேன். சில நிமிடங்களில் வண்டி அனுரதபுரத்தை அடைந்தது. நாங்கள் எங்கள் பொருட்களுடன் இறங்கினோம். இதுதான் எனது முதற் புகைவண்டிப் பிரயாணம் அந்த அனுபவத்தால் நான் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்.

சீர்க்கும் மலர்கள்.

[குறிப்புகள்: 1. ஆரம்பம் 2. மலர்கள் காணப்படும் இடங்கள்; அதன் வகைகள். 3. மலர்களின் நிறம்; மணம்; மென்மை. 4. மலர்கள் தாவரங்களுக்கு உபயோகமாகும் முறை 5. மலர்களின் பிதாயன்கள். முடிவு]

உலகத்திலுள்ள பொருள்களுள் மரஞ் செடி கொடி என்பன ஒரு வகையின. அவற்றிலே மலரும் மலர்கள் எழில் நிறைந்தவை; மனத்துக்கு மகிழ்வு தருபவை. அவைகள் இறைவனின் புன்சிரிப்பாக விளங்குகின்றன.

பெரிய பூந்தோட்டங்களிலும் கோயில் நந்தவனங்களிலும் வீட்டு முன்றில்களிலும் வகைவகையான மலர்களைக் காணலாம். மனோரஞ்சிதம், சண்பகம், மகிழ் முதலிய மலர்கள் மரங்களில் மலர்கின்றன. உரோசா, நந்தியாவர்த்தம், செவ்வரத்தை முதலிய மலர்கள் செடிகளிலே தோன்றுகின்றன. அவ்விருவகை மலர்களையும் கோட்டுப்பூ என அழைப்பர். மல்லிகை, முல்லை முதலியன கொடிகளில் மலரும் மலர்கள். அவை கொடிப்பூ எனப்படும். தாமரை, அல்லி, செங்கழுநீர் முதலியன நீர் நிலைகளிலே தோன்றும் மலர்கள். அவை நீர்ப்பூக்கள் எனப்படும். இம் மூவகைப்பட்ட மலர்கள் எல்லாம் அழகும் பொலிவும் நறுமணமும் நிறைந்தவை. ஆயினும், மலர்கள் எல்லாவற்றிலும் தாமரை மலரே சிறந்தது "பூவினுக்கு அருங்கலம் பொங்கு தாமரை".

மலர்கள் அழகிய பல நிறங்கொண்டவை. செம்மை நிற மலரிலேயே எத்தனையோ பேதங்களுள். மஞ்சள் நிற மலர்களில் ஒன்று மற்றொன்றை ஒத்திருப்பதில்லை. உலகில் எத்தனை மலர்களுண்டோ அத்தனை நிறங்கள் உண்டு நிறத்தைப்போலவே மலர்களின் மணத்திலும்

நுண்ணிய வேறுபாடுகள் உண்டு. ஒவ்வொரு மலரும் ஒவ்வொருவகை வாசனையுடையது. அன்றியும் மலர்கள் மிகுந்த மென்மைத் தன்மையுடையன. அதனால், குழந்தைகளை மலருக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுவார்கள்.

மலர்கள் தங்கள் அழகினாலும் வாசனையினாலும் தேவிக்களைக் கவருகின்றன. அதனால், அத்தேவிக்கள் மலர்களிலே தங்கித் தேனுண்டு களிக்கின்றன. அப் பொழுது ஒரு மலரிலுள்ள மகரந்தத்தை மற்றொரு மலரிலே சேர்க்கின்றன. இவ்வித மகரந்தச் சேர்க்கையினாலே தவாரங்களிலே காயுங்களியும் தோன்றுகின்றன. உலகெங்கணும் பரவுகின்றன. எனவே, தாவாரங்களின் விருத்திக்கு மலர்கள் மூலகாரணமாகின்றன.

மலர்கள் மங்கலப் பொருள்களிற் சிறந்தவை. இறைவனின் திருவடியையும் திருமுடியையும் அலங்கரிப்பன மலர்கள்; எல்லா மங்கையரையும் மைந்தரையும் திருமணவிழாவின்போது சேர்த்து வைப்பன மலர்கள். மலர்களிற் சில மருந்துப் பொருளாகி, மக்களின் நோயை நீக்குகின்றன. சில மலர்களிலிருந்து வாசனைத் திரவியம் வடிக்கப்படுகின்றது. இவ்வகையாக மலர்கள் மக்களுக்குப் பேருதவி புரிகின்றன.

மலர்களைப் பற்றிப் பாடாத புலவர்களே இல்லை. புலவர் ஒருவர் மலர்கள் தமது கதையைக் கூறுவது போலப் பாடியுள்ளார்.

“கசன அடியிற் பணிந்துநிற்போம் — அவர்

ஏந்து முடிமீது தங்கிநிற்போம்

பூசனை செய்யும் அடியவரின் — உள்ளம்

பொங்கு களிப்பெல்லாம் காட்டி நிற்போம்”

என்பது அப்பாடல்களுள் ஒன்று.

எனது செல்லப் பிராணி.

[குறிப்புக்கள்: பிராணி எதுவென்பது; அதன் பெயர், 2. அதன் தோற்றம்; பழக்கவழக்கங்கள், 3. எனக்கும் அதற்குமுள்ள தொடர்பு. 4. அதன் சில செயல்கள்; விளையாட்டுக்கள். 5. முடிவு]

ஒருநாள் நான் எனது அக்கா வீட்டுக்குச் சென்றேன். அங்கே அழகிய ஒரு பூனைக்குட்டி துள்ளி விளையாடித் திரிந்தது. நான் அதன்மீது ஆசை கொண்டேன். அக்கா அதை எனக்குக் கொடுத்தார். நான் அதைத் தூக்கிச் சென்று அம்மாவிடங் காட்டினேன். அசிறு என்ன பெயர் வைக்கலாம் என்று கேட்டேன். அம்மா, 'துளசி' என்ற பெயரை வை' என்றார். துளசி என்ற அந்தப் பூனைக்குட்டிதான், எனது செல்லப் பிராணி.

துளசி பால்போன்ற வெண்ணிறத்திலே கரிய மறைகளையுடையது. அதன் நெற்றியிலும் முதுகிலும் வாலிலும் கரியமறைகள் உண்டு. அது 'மொழு மொழு' என்று உருண்டு திரண்டு கொழுத்திருந்தது. கரிய மணிபோன்ற கண்கள்; சிவந்த சின்னஞ் சிறிய வாய்; நிமிர்ந்து நின்று அசையுஞ் சின்னக் காதுகள்; பட்டுப் போன்ற மிக மிருதுவான உடல் ஆகிய இவைகள் என்னைக் கவர்ந்தன. அதற்குப் பாலுஞ் சோறும் ஊட்டிய பின்னரே, நான் உணவுகொள்வேன். நான் "துளசி" என்று கூப்பிட்டால், அது உடனே ஓடி வரும். 'மியா, மியா' என்று கத்திக் கொண்டு என் காலைச் சுற்றும். சில சமயம் என் மடியிலேறிச் சுருண்டு படுத்து விடும். நாளைக் கண்டவுடன் அது பாய்ந்தோடி வந்து என்னிடம் தஞ்சம் புகும்.

ஒரு நாள், துளசி கள்ளத்தனமாகப் பாலைக் குடித்து விட்டது. அம்மா மிகச் சினங் கொண்டு துளசியை அடித்துவிட்டார். பாவம்! அதற்கென்ன தெரியும்.

அம்மா பாலை மூடியல்லவா வைத்திருத்தல் வேண்டும்! என்று எண்ணி வருந்தினேன். அன்று முழுவதும் துளியும் நானும் உபவாசம் இருந்தோம். அதன்பின்னர் எவரும் என் துளசியை அடிப்பதில்லை. காலையில் நான் பாடசாலைக்குப் புறப்படும்போது துளியும் என்னோடு புறப்பட்டுவிடும். நான் அதனைச் செல்லமாகத் தடவிவிட்டால் அது போய்விடும். மாலையில் வீட்டுக்கு வரும்போது அது என்னை வரவேற்கும். உடனே அதனைத் தூக்கி அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அன்றேன், அது என்னை அசைய விடாது. இரவில் எனது பக்கத்தில் அது படுத்துக் கொள்ளும் அப்போது அம்மா அருவருப்படைந்து என்னை ஏசுவார், ஆனால், எனக்கு அதன்மீது வெறுப்பில்லை; அப்போது துளசியை அணைத்துக் கொண்டு துயில்வேன்.

குழந்தைகளைப் போலவே துளசிக்கும் விளையாட்டில் விருப்பம் உண்டு. பந்தை முன்னங்கால் இரண்டினாலும் உருட்டி உருட்டிப் பிடிக்கும். பந்து உருண்டோட, அதைப் பிடிப்பதற்காகத் துளசியும் பதுங்கிப் பதுங்கிச் செல்லும். ஒருநாள் என் படுக்கைக்கருகிலே பாம்பொன்று ஊர்ந்து வந்தது. அதனைக் கண்ட துளசி பேரொலி எழுப்பிச் சீறியது. அதனால், நான் திடுக்கிட்டு எழுந்தேன். ஆபத்தான நிலையை உணர்ந்து “ஐயோ, பாம்பு, பாம்பு” என்று கத்தினேன். என் கூக்குரலைக் கேட்ட அப்பா விரைந்து வந்து அப்பாம்பைக்கொன்றார். துளசிதான் அன்று என்னுயிரைக் காப்பாற்றியது. அது செய்த நன்றியை என்னால் என்றுமே மறத்தல் முடியாது.

எனது துளசி வளர்ந்து பெரியவள் ஆனால், அவள் ஒருநாள் நான்கு குட்டிகளின் தாயானாள். சில நாட்கள் ஒரு மூலையிலே தனது குட்டிகளுடன் இருந்தாள். பின்னர் அவள் எங்குமே காணப்படவில்லை. அதனால் நான் சோகக்கடலில் ஆழ்ந்தேன். எனது துளசி என்று தான் எனது வீட்டுக்கு வருவாளோ!

எனது வீட்டில்நிகழ்ந்த நகைச்சுவைச் சம்பவம்

அன்று எனது பதினென்றாவது பிறந்தநாள். நான் எனது பெற்றோருக்கு ஒரே மகனாதலால் அவர்கள் ஆண்டுதோறும் அவ்விழாவைச் சீருஞ்சிறப்புமாகக் கொண்டாடுவார்கள். அன்றும் அவ்வாறே கொண்டாட ஆயத்தங்கள் செய்தார்கள். நான் என் வகுப்பு நண்பர்களை அவ்விழாவிற்கு அழைத்திருந்தேன். மாலை மூன்று மணியளவில் அவர்கள் கூட்டங் கூட்டமாக வரத்தொடங்கி விட்டார்கள். நானும் அவர்களும் உள்மண்டபத்தில் இருந்து சிரித்துக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். அப்பாவும் அம்மாவும் விழாவுக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்தனர்.

ஆனால், என்கண்களோ அடிக்கடி வெளிவாயிலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. இன்னும் சுதாகர் வரவில்லை. அவன் என் சக்பாடி; உயிர்நண்பன். மற்றைய நண்பர்களுடன் என்வாய் கதைத்தது; ஆனால் கண்கள் வழிமேல் வழிவைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. அவன் இல்லாமல் ஒரு விழாவா என்று எண்ணினேன்.

மாலை நாலரை மணியாயிற்று. அப்போதும் சுதாகர் வரவில்லை. அப்பாவும் அம்மாவும் “கேக்”கை வெட்டி விழாவை ஆரம்பிக்கும்படி கூறினர். நானோ “இன்னும் அரைமணி நேரம் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்; எப்படியாவது சுதாகர் வந்துவிடுவான்” என்று கூறினேன். நேரம் வெகு வேகமாக ஓடியது. ஐந்து மணியாயிற்று. அப்போதும் அவன் வரவில்லை. அவனுக்கு ஏதாவது சுகவீனமோ? வரும் வழியில் ஏதாவது’ என்று எண்ணிக்கலங்கினேன். இனியும் தாமதிக்கமுடியாது. அப்பா கண்டிப்பானவர். அரை மனத்தோடு மெழுகுதிரிகளை ஊதி நூர்த்து, ‘கேக்’கை வெட்டினேன்; நண்பர்கள் வாழ்த்துக் கூறினர்.

மாலை ஆறு மணியளவில் தொலைகாட்சியில் “எண்ணங்கள் நிறைவேறும்” என்னும் படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டும் சிற்றுண்டியைச் சுவைத்துக் கொண்டும் இருந்தோம். அப்போது எதிர்பாராத விதமாகக் குடுகுடு கிழவர் ஒருவர் பொல்லான்றிக் கொண்டு மண்டபத்துள் நுழைந்தார். வெண்பஞ்சு போன்ற தலைமயிர் தோள்வரை தொங்குகிறது. அதே மாதிரி மீசையும் தாடியும். தாடியோ கழுத்துவரை நீண்டிருந்தது. கண்ணிமைகூட வெண்ணிறம். மூக்கு நுனிவரை இறங்கிநிற்கும் கண்ணாடி. ‘தொள தொள’ என்ற நீளக்காற்சட்டை நிலத்தைத் கூட்டுகிறது. அவரது பாதங்கள் தெரியவில்லை- நாலடி உயரமுள்ள அவருக்கு அவரணிந்திருந்த ‘கோட்’ மிகப்பெரியது. கைவிரல்கள் ஒன்றும் தீதரியவில்லை. அது முழங்காவிட வரை தொங்குகிறது. கோட்டிலுள்ள பைகளுக்குள் இருந்து பல நிறக்கடதாசித்துண்டுகளும் சீலைத்துண்டு களும் எட்டிப்பார்க்கின்றன.

அவரைக் கண்டதும் எல்லாருக்கும் ஆச்சரியம்! அவரது விசித்திர தோற்றத்தைக் கண்டு என் நண்பர்கள் வாய் விட்டுச் சிரித்தனர். அவர் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. “ஏனடா, என் பேரனின் பிறந்தநாள் விழாவுக்கு எனக்குச் சொல்லக்கூடாதோ!” என்று அப்பாவை உறுக்கினார். அப்பா தன் தந்தையின் ஆவிதான் இப்படி வந்து நிற்கிறதோ என்று எண்ணி மரம்போல நின்றார்! அம்மாவின் முகமெல்லாம் வியர்வை! “இதென்ன சிவபூசைக்குள் கரடி நுழைந்து விட்டதோ” என்று எண்ணினேன். அந்தக் குட்டைத் தாத்தா, பையிலிருந்த கடதாசித் துண்டுகளையும் துணித் துண்டுகளையும் இழுத்தெறிந்தார். பையிலிருந்த இனிப்புகளை அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்தார்.

பின்னர் என்னிடம் வந்தார். “பேரா, நான் வருவேன் என்று உனக்குத் தெரியாதா? நீ நல்லவனாய்

வல்லவனாய் நெடுங்காலம் வாழ்'' என்று வாழ்த்தினார். என்னை அப்படியே கட்டியனைத்து முத்தமிட்டார். அப்போது தற்செயலாய் என் கைக்கடிகாரம் அவர் தலைமுடியிற் சிக்கியது. இழுத்தெடுத்தேன். கையோடு தலைமுடி வந்தது. எனக்கு விளங்கி விட்டது. தாடியையும் மீசையையும் பிடித்து இழுத்தேன். கோட்டைக் கழற்றினேன். காற்சட்டையை இழுத்தேன். குட்டைக் கிழவரைக் காணவில்லை. என் நண்பன் சுதாகர் ஆங்கே நின்றான். நாங்கள் எல்லாம் விழுந்து விழுந்து சிரித்தோம்; நெடுநேரம் அச் சிரிப்பொலி அடங்கவில்லை.

5

நான் ஒரு கிளியானால்-----

குறிப்புக்கள்: 1. ஆரம்பம். 2 அழகும் சுதந்திரமும், 3. ஒரு நாள் வாழ்வு. 4. விருப்பு, வெறுப்புக்கள் 5 முடிவு.

படியாமல் விளையாடித் திரிந்ததற்காக அப்பா என்னை அடித்தார். நான் அழுதுகொண்டு முற்றத்தில் இருந்தேன். அப்பொழுது 'கீ-கீ-கீ-' என்று பல குரல்கள் ஒலித்தன. அண்ணாநது பார்த்தேன். தென்னோலையில் நாலைந்து கிளிகள் இருந்து ஊஞ்சலாடின. அப்பொழுது "நானும் கிளியானால்-----" என்ற எண்ணம் தோன்றியது.

நான் கிளியானால் என்னுடல் பச்சை நிறம்பெற்றுப் பொலிவுறும். கொவ்வைக் கவிபோன்ற சிவந்து வளைந்த சொண்டு எவ்வளவு அழகு தரும். இயற்கை தந்த ஆரம் என் கழுத்தை அழகு செய்யும். நினைத்த நேரத்தில்

என் பச்சை வண்ணச் சிறகுகளை விரித்து வானத்திற் பறப்பேன். நான் சுதந்திரமாக விரும்பிய இடங்களுக்குப் பறந்து செல்வேன். என் தோழர்களுடன் கூடி நாள் முழுவதும் விளையாடுவேன்.

காலையில் எழுந்ததும் ஒரேயொரு வேலையே எனக்கிருக்கும் அதுதான் உணவு தேடுவது அது மிகவும் இலகுவானது. காலையில் என் தோழருடன் கனிமரங்களை நாடிப் பறப்பேன். மாமரச் சோலையிலே மாங்கனிகளைச் சுவைத்துண்பேன். இடையிடையே என்னு தோழர்களுடன் அளவளாவிச் சிரித்து மகிழ்வேன். காலையுணவு முடிந்ததும் அந்த மாஞ்சோலையே எங்கள் விளையாட்டிடமாகிவிடும் சில சமயம் எங்களுக்கிடையே பறக்கும் போட்டி நடைபெறும். எல்லோருமாகக் கிளம்பிச் சோலையைச் சுற்றி வட்டமடித்துப் பறந்துவருவோம். சிலசமயம் பேச்சுப்போட்டி நடைபெறும். மரக்கிளையில் அமர்ந்து ஒவ்வொருவராக "கே-கே" என்று பேசுவோம். சில சமயம் எல்லோரும் ஒருமித்துப் பாடுவோம். எங்கள் ஆரவார ஒலியைக் கேட்டுச் சிலுவர்கள் ஓடிவருவார்கள்; எங்களைப் பார்த்து மகிழ்வார்கள். "பச்சைக்கிளியே வா வா; பாலுஞ்சோறும் உண்ணவா" என்று பாடுவார்கள். மத்தியான வேளையில் மிளகாய்த் தோட்டங்களிற் போய்ச் சேர்வோம். அந்தச் சமயத்திலேயே தோட்டச் சொந்தக்காரன் அங்கே இருக்கமாட்டான். அங்கே செந்நீறமான மிளகாய்ப் பழங்களை விரும்பி உண்போம் சிலசமயம் ஏதாவது கொறிக்க வேண்டும் என்ற ஆசைதோன்றும். உடனே நான் பயறு செழித்து வளர்ந்துள்ள இடங்களுக்குத் தோழர்களோடு படையெடுப்பேன். மாலையானதும் நான் தோழர்களை அழைத்துக் கொண்டு இருப்பிடத்துக்குச் செல்வேன்.

எப்பொழுதுமே எனக்குத் தனித்து வாழ்வது பிடிக்காது உணவு தேடச் சென்றாலும், ஓய்வெடுத்துக் கொண்டாலும் நண்பர்களோடு சேர்ந்தே இருப்பேன்

சிலர் எகிகளைப் பிடித்துக் கூண்டிலி அடைத்து வளர்ப்பர். அதனை நான் முழுமனத்தோடு வெறுப்பேன். ஐயோ! பாவம்! அடிமைப்பட்ட கிளிக்குச் சுதந்திரம் ஏது? எனது பரம்பரைப் பகைவன் பூனை. பூனையைக் கண்டால், நான் பறந்து விடுவேன். இறைவன் படைத்த சிறகுகள் இருக்கும் போது எவருமே என்னைப் பிடிக்க முடியாது அதனால், இறைவனுக்கு நன்றியுள்ளவனாய் இருப்பேன்.

நான் கிளியானால், கவலை இன்ன தென்பதையறிவேன். அதனால் துன்பமும் இல்லை. துயரமும் இல்லை; ஏச்சுப் பேச்சும் இல்லை; பெற்றோரின் கண்டிப்பு மில்லை; தண்டனையும் இல்லை. பூரண சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கும் வாய்ப்பே உண்டு; கவலையற்ற ஆனந்தமே உண்டு. இவ்வளவும் நான் கிளியானாலன்றோ கிட்டும்?

6

நான் கண்ட கனவு

(கனவில் பல தொடர்பற்ற நிகழ்ச்சிகள் சேர்வதனால், அவரவர் மனப்போக்குக்கேற்பக் கனவை அமைத்துக் கொள்ளலாம் அதனாலே துறிப்புக்கள் கொடுபவிலலை)

நான் அடர்ந்த ஒரு காட்டின் மத்தியில் நிற்கிறேன். திக்குத்திசை தெரியவில்லை. எங்கும் இருள் சலிந்திருக்கின்றது. என்னுடன் வந்த நண்பர்கள் எங்கோ மறைந்துவிடுகின்றார்கள். நான் தனியாய் நிற்கிறேன். அங்குமிங்கும் பறக்கின்ற மின்மினியின் ஒளியைத் தவிர வேறொரு ஒளியையும் நான் காணவில்லை. பயத்தினால் என்னுடல் தடுங்குகிறது. வியர்வை ஆறாய் ஓடுகிறது.

அப்போது இரு நெருப்புக் கொள்ளிகளை என்னை நோக்கி வருகின்றன. அதன் வருகையால், என்முன்னே யுள்ள செடிகொடிகள் சலசலக்கின்றன. புலியொன்று என்னை நோக்கி வருகிறது என உணர்ந்து நடுங்குகிறேன். பயத்தினால் கால்போன திசையில் ஓடுகிறேன். என்ன ஆச்சரியம்! என் கால்கள் நிலத்திற் படவே யில்லை. ஆகாயத்திலே பறப்பதுபோல உணருகிறேன். அப்பொழுது என் முன்னே ஒளிமயமான அழகிய மாளிகை ஒன்று தோன்றுகிறது.

அந்த மாளிகையில் எவ்வித யோசனையுமின்றி நுழைந்துவிடுகிறேன். உள்ளிருந்து மெல்லிய இன்னிசை காற்றிலே தவழ்ந்து வருகிறது. ஆண்களும் பெண்களு மாகப் பலர் சேர்ந்து பாடுகிறார்கள். அவர்கள் யாரென்பது எனக்குத் தெரியாது என்னைக் கண்டதும் அவர்கள் மன மகிழ்வோடு கரங்களை நீட்டிவரவேற்கிறார்கள். என் பெயரைச் சொல்லி அழைக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு எப்படி என் பெயர் தெரிந்தது? அதனால், நான் வியப்படைந்து திகைத்து நிற்கிறேன்.

அப்பொழுது இரு இளம்பெண்கள் என்னை நோக்கி வருகிறார்கள். அவர்கள் என்னைப் பார்த்துப் புன் முறுவல் பூக்கின்றார்கள். என்னிருகைகளையும் பிடித்து அன்போடு அழைத்துச் செல்கிறார்கள். அவர்களோடு சென்று பெரியதொரு மண்டபத்தையடைகிறேன். அங்கே அழகிய மேசையொன்றிற் பலவகை உணவுப் பண்டங்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றினைக் கண்டதும் என் நாலில் நீர் ஊறுகிறது கொடிய பசியினால் அவற்றை வாரிவாரி உண்கின்றேன். குடங்குடமாகத் தண்ணீர் குடிக்கிறேன். என் பசி அடங்குகிறது. அதன்பின் மகிழ்ச்சியுடன் ஆடிப்பாடுகிறேன். எனது செயல்களைக் கண்ட அப்பெண்கள் சிரிக்கிறார்கள்.

அப்பொழுது என்னை நோக்கி ஒருவன் வருகிறான். அவனை நான் கூர்ந்து பார்க்கிறேன். அவன் தலையில்

இரு கொம்புகள் முளைக்கின்றன. சிறிது நேரத்தில் ஆட்டுக்கடாத் தலையுடையவனாய் அவன் மாறுகிறான் அவனது விசித்திர தோற்றத்தைப் பார்த்துப் பெரு குரலெடுத்துச் சிரிக்கிறேன். என் சிரிப்பொலியைக்கேட்டுப் பலர் அங்கே வருகிறார்கள் அவர்கள் எல்லோரும் ஆட்டுக்கடாத் தலையர். அதனால் நான் விழுந்து விழுந்து சிரிக்கிறேன்.

அப்பொழுது முன்னர்க் கண்ட பெண்கள் அங்கே வருகிறார்கள். அவர்கள் கைகளிலே வாள்கள் கிடந்து பளபளக்கின்றன. அவர்கள் கோபத்தோடு என் மீது வாளை வீசுகிறார்கள். வாள் வீச்சுக்குத் தப்பி ஓடுகிறேன். என்னைத் துரத்திக்கொண்டு அவர்கள் வருகிறார்கள்; நான் காற்றாய்ப் பறக்கிறேன்.

அப்பொழுது கல்லில் அடிபட்டு ஒரு பாழ்ங் கிணற்றில் 'தொப்' என்று விழுகிறேன். அச்சமயம் 'ஐயோ அம்மா' என்று கத்திக்கொண்டு கண்விழிக்கிறேன். நான் கண்டது கனவு.

7

தந்தைக்குக் கடிதம்

(குறியீடுகள்: 1. இடமுந் திகதியும். 2. கடித ஆரம்பமும் ககம் விசாரித்தலும் 3. கடிதச் செய்தி, 4. முடிபு.

“தையல் நாயகி”

நாவற்குழி,

92-08-01.

அன்பு நிறைந்த அப்பாவுக்கு, எனது தாழ்மை யான வணக்கம். இங்கே அம்மாவும் அன்புத் தம்பியும்

தங்கையரும் நானும் இறைவனின் பேரருளினால் நலமுடையோம். அவ்வண்ணமே தாங்களும் நலமுடன் இருக்க எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

தங்கள் அன்பான கடிதம் கிடைத்தது. தாங்கள் எழுதிய செய்தியனைத்தையும் வாசித்தறிந்து மிக மகிழ்ந்தோம். தாங்கள் எழுதியவண்ணம் என் அருமைத் தாயாரின் சொற்கேட்டு நடக்கிறேன். தாங்கள் முன்னர் ஒரு கடிதத்தில் “அரனை மறவேல்”, “முயற்சி திருவினை ஆக்கும்”, “ஒழுக்கம் விருப்பம் தரும்” என்று மூன்று மகா வாக்கியங்களை எழுதியிருந்தீர்கள். அவைகளை நான் மந்திரங்களாகப் போற்றி, மனத்தில் இருத்திக் கொண்டேன். முதலாம் பருவத் தேர்விலே பத்தாவது இடத்தைப் பெற்ற நான், கடந்த வாரம் நடைபெற்ற இரண்டாம் பருவத் தேர்வில் மூன்றாவது இடத்தை அடைந்திருக்கிறேன். மேலும் முயன்று அடுத்த பருவத்தில் முதலாமிடத்தை அடைவேன் என எண்ணுகிறேன். அன்றியும் இப்பருவத்தில் ஒழுக்கத்துக்குரிய முதற்பரிசு எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

தாங்கள் சென்ற வாரம் அனுப்பி வைத்த ஆறு புத்தகங்களில் இரண்டைப் படித்து முடித்துவிட்டேன். அவற்றுள் ஒன்று ஆபிரகாம் இலிங்கனைப்பற்றிய கதை. அவரது வரலாறு என் நெஞ்சை உருக்கி விட்டது. சின்னஞ்சிறு வயதில் வறுமையின் கோரப்பிடியிற் சிக்கி அல்லலுற்றார்; அவர் நேர்மையோடும் பணிவோடும் வாழ்ந்தார்; இரவலாகப் புத்தகங்கள் பெற்றுப் படித்து முன்னேறினார். அவர் கதை எம்போன்ற சிறுவர்களுக்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டு. அப்பா! அத்தகைய பெரியார்களின் வரலாற்றைப் படிக்கப் பேராவலுடையேன்.

என் தம்பி தங்கையருடன் மிக அன்பாக இருக்கிறேன். மாலை நேரத்தில் அவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடுவதே என் பொழுதுபோக்கு. என் சின்னத்தங்கை இப்பொழுதுதான் மெல்ல அடி எடுத்து வைத்து நடக்கத்

தொடங்குகிறாள். அவள் விழுந்தும் எழுந்தும் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடப்பதை நீங்கள் பார்த்தாலி, எவ்வளவு ஆனந்தப்படுவீர்கள். அவள் தனது அரிசிப் பற்களைக் காட்டிச் சிரிக்கும் போது எவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறாள் தெரியுமா? ஆனால் பெருவிரல் சூப்புவதை மாத்திரம் விடுகிறாளில்லை.

ஒருநாள் எங்கள் வீட்டுக்குச் சிவகுரு மாமாவந்தார். அவர் என்னைக் கீரிமலைக்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கே நீலக்கடல் தனது அலைக்கரங்களை அடித் தடித்து ஆரவாரித்தது, இடைவிடாமல் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அலைகள் வெண்ணுரை கக்கிக் குதித்து விளையாடின. அந்த மாலை வேளையிலே குரியன் மேற்கே மறைந்த அந்தக் காட்சி, இப்பொழுதும் என் கண்ணுள்ளே நிற்கிறது.

எங்கள் வீட்டுச் செங்காரிப்பசு மூன்று நாட்களுக்கு முன் கன்று ஈன்றது. நான் மாலையில் பாடசாலையில் இருந்து வீட்டுக்கு வந்தபோது அந்த வெள்ளைப்பசுக் கன்று பால் குடித்துக்கொண்டு நின்றது. தாய்ப்பசு அதன் உடலெங்கும் நக்குகிறது. எனக்கு ஒரே ஆச்சரியம்! அன்று பிறந்த பசுக்கன்று எழுந்து நடக்கிறது! ஆனால், மனிதக்குழந்தைகள் நடக்க ஒரு வருடம் ஆகிறதே! ஏன் அப்பா?

அப்பா, முன்னரே சொல்லவேண்டிய ஒன்றை மறந்துவிட்டேன். சென்றவாரம் எங்கள் பாடசாலையில் விளையாட்டுப்போட்டி நிகழ்ந்தது. அன்று கீழ்ப் பிரிவுக் குரிய மூன்று நிகழ்ச்சிகளிற் பங்குபற்றினேன். சொன்னால் ஆச்சரியப்படுவீர்கள்! எங்கள் பாடசாலையிற் கீழ்பிரிவு வெற்றிவீரன் நானே. வேறு விசேடமில்லை.

வணக்கம்.

இங்ஙனம்,
தங்கள் அன்புள்ள மகன்,
இருபாகரன்.

வானொலியின் பயன்கள்

[குறிப்புக்கள்: 1. தொலைத்தொடர்புச் சாதனங்கள்; வானொலியின் பயன்கள்; 2. செய்திகளை அறிவித்தல் 3. அறிவுவளர்ச்சி 4. சிறந்த பொழுதுபோக்கு 5. பிறபயன்கள்]

விஞ்ஞான வளர்ச்சியாக மனித சமுதாயத்துக்கு நன்மை தரும் பல நவீனகருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை பல வகையின. அவற்றுள் ஒருவகையின உலகநாடுகள் அனைத்திலும் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை வெகுவிரைவாக அறிவிக்கும் கருவிகள். அவற்றைத் தொலைத்தொடர்புச் சாதனங்கள் என்றும் கூறுவர். அவற்றுள் மிகவும் புழக்கத்தில் உள்ளவை பத்திரிகை, வானொலி, தொலைக்காட்சி என்பன. அவற்றுள் வானொலியும் தொலைக்காட்சியும் உடனுக்குடன் செய்திகளைத் தெரிவிப்பன. வானொலி காதினால் கேட்டு அறியும் கருவி; தொலைக்காட்சி பார்த்தும் கேட்டும் அறியும் கருவி. எனினும் வானொலிமூலம் உலகநாடுகள் பலவற்றினது நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டு அறியலாம். தொலைக்காட்சிமூலம் ஒரு சில நாடுகளின் நிகழ்ச்சிகளையே அறியலாம். தொலைக்காட்சி விலை கூடியது; வானொலி விலை குறைந்தது; அதனால் அதிகமாக எல்லா வீடுகளிலும் காணப்படுகின்றது.

வானொலியால் நாம் அடையும் பயன்கள் பல. முக்கியமாக வானொலி வாயிலாக உள்நாட்டு வெளி நாட்டுச் செய்திகளை உடனுக்குடன் அறிய முடியும். முக்கியமாக நமது நாட்டின் அரசியல்நிலை, அரசாங்கத்தின் தீர்மானங்கள், செயற்பாடுகள் என்பவற்றை அறிகிறோம். அன்றியும் நாட்டின் பலபாகங்களிலும் நிகழும் பிரதான சம்பவங்களையும் விழாக்களையும் விளையாட்டுச் செய்திகளையும் கேட்டுக் களிக்கிறோம்.

அவ்வாறே நாம் விரும்பிய வேற்று நாட்டுச் சம்பவங்களையும் கேட்கிறோம். இங்கிலாந்தில் ஒலிபரப்பாகும் பி. பி. ஸி. செய்திகளை நம்மிற்பலர் தவறாது கேட்பதுண்டு. இவற்றால் எமது பொதறிவு வளர்கிறது.

வானொலியில் செய்திகளைத் தவிர வேறு பல நிகழ்ச்சிகளும் ஒலிபரப்பப்படுகின்றன. இலக்கிய சம்பந்தமான பேச்சுக்கள், கவிதைகள், கவிதாநிகழ்ச்சிகள், நிகழுகின்றன. விஞ்ஞான சம்பந்தமான புதுமைகள் சொற்பொழிவுகள், சுகாதார சம்பந்தமான கருத்துக்கள் ஒலிபரப்பாகின்றன. இவற்றைக் கிரமமாக, ஆனால் அவதானமாகக் கேட்டுவருவோமானால் எமது அறிவு வளர்ச்சியடையும். பலபலநூல்களை நாட்கணக்கில் வாசிப்பதனால் பெறும் அறிவை வானொலியைக் கேட்பதனால் சிலமணி நேரத்தில் பெற்று விடுகிறோம்.

இவைதவிர, சிறந்த முறையில் பொழுது போக்குக் கருவியாகவும் வானொலி விளங்குகிறது. வானொலியில் புகழ் பெற்ற சங்கீத வித்துவான்களின் இசைக்கச்சேரி இடம் பெறும்; மெல்லிசை நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெறும். நாதஸ்வரக் கச்சேரிகள் ஒலிபரப்பாகும். நகைச்சுவை நாடகங்கள், சமூக நாடகங்கள், சரித்திர நாடகங்கள் நடைபெறும் இவைகளைக் கேட்டு இரசிக்கிறோம். பொழுது இன்பப் பொழுதாய்க் கழிகிறது. வாழ்க்கையின் இயல்புகளையும் அறிகிறோம்.

வானொலியில் ஒலிபரப்பாகும் கிராமிய நிகழ்ச்சிகள் கிராம மக்களுக்கு நன்னெறி காட்டுகின்றன. நவீன விவசாய முறைகள் விளைவைப் பெருக்கவல்லவை. நிலத்தைப் பண்படுத்தும் முறை, ஒவ்வொரு பயிருக்கும் இடப்படும் செயற்கை உரங்கள், இடப்பட வேண்டிய அளவு, பீடிக்கும் நோய்கள், அறிதறிகள், தெளிக்கும் கிருமி கொல்லிகள் என்பன விளக்கமாக

அறிவிக்கப்படுகின்றன. அவைகளெல்லாம் கவர்ச்சிகரமான முறையில் உரையாடலாகவும் சிறு நாடகங்களாகவும் ஒலிபரப்பாகின்றன. இவற்றைக்கேட்டு விவசாயிகள் பெரும்பயனைக்கின்றனர். வானொலியில் ஒலிபரப்பப்படும் கல்விச்சேவையால் மாணவர் பெரும்பயன் பெறுகின்றனர். சிக்கலான சில பாடங்கள் விளக்கப்படுகின்றன. கணிதம், விஞ்ஞானம், மொழி என்பனவற்றில் முக்கியமான பகுதிகள் சுற்பிக்கப்படுகின்றன. எனவே, வானொலியாற் பெறும் பயன்கள் அளவற்றன.

9

சேவலின் செருக்கு

கதையாக்கம்: பின்வரும் குறிப்புகளைக் கொண்டு கதையாக்குக. குறிப்புக்கள்: 1. சேவல் கூவுதல்; பொழுது புலாதல். 2. சேவல் மமதை கொள்ளுதல். 3. புறாவிடம் பெருமை பேசுதல். 4. புறாவும் சேவலும் வாதிடல். 5. சேவல் கூவாதிருத்தல். 6. சேவல் செருக்கழிதல்.

ஒரு வீட்டிலே சில கோழிகள் வளர்ந்து வந்தன. அவற்றுள் ஒன்று சேவல்; ஏனையவை பேடுகள் மஞ்சள் நிறச் சொண்டும் சிவப்புநிறக் கொண்டையும் வெண்ணிற உடலும் கொண்டு அச்சேவல் அழகாய் விளங்கியது. நிமிர்ந்து நின்ற வால் அதன் கம்பீரத்தைக் காட்டியது. இரவிலே அந்தச் சேவல் பேடுகளுடன் ஒரு மரத்திலே தங்கியது.

ஒரு நாள் அதிகாலையில் அந்தச் சேவல் எழுந்தது. தனது அழகிய வெண்ணிறச் சிறகுகளை அகித்துக்

கூலியது: அது கூலியதைக்கேட்டதும் பல சேவல்கள் பல திக்குக்களிலிருந்துஞ் சிறகடித்துக் கூலின, தன்னைப் பின் பற்றியே ஏனைய சேவல்கள் கூவுகின்றன என்று அது எண்ணியது. அதனால், பெருமைகொண்டது. மீண்டும் மீண்டும் பல முறை கூலியது. என்ன ஆச்சரியம்! அது கூலிக்கொண்டிருக்கும்போது கிழக்குத்திசை வெளுத்தது. மெல்ல மெல்லப் பொழுது விடிந்தது. உலகெங்கும் மெல்லிய ஒளி பரவத் தொடங்கியது. சூரியன் உதிக்கத் தொடங்கினான்.

அதனைக் கண்ட சேவல் செருக்கடைந்தது. தான் கூவித்தான் பொழுது விடிந்தது என்று அது எண்ணிக் கொண்டது; தான் கூவாவிட்டால் சூரியன் உதிக்க மாட்டான்; உலகம் இருண்டே இருக்கும் என்று நினைத்து மிக்க கருவங் கொண்டது. மரத்தைவிட்டிறங்கியது. நெஞ்சை நிமிர்த்திச் செருக்குடன் திரிந்தது. தனது அருஞ்செயலை யாரிடமாவது சொல்ல வேண்டுமென்று எண்ணியது.

அப்போது அங்கே புறாக் கூட்டம் ஒன்று பறந்து வந்தது. அப்புறாக்கள் குறுகுறுவென்று சத்தஞ்செய்து கொண்டு உணவுதேடின; அப்புறாக்களிலொன்று சேவலிடம் மெல்லமெல்ல நடந்து வந்தது. வைத்தகண் வாங்காமற் சேவலைப் பார்த்தது அதனைக் கண்ட சேவல், "என்ன பார்க்கிறாய்?" என்று மிடுக்காகக் கேட்டது. கூதற்குப் புறா, "சேவலாரே, தங்கள் கம்பீரத்தோற்றம் என்னைக்கவர்ந்தது. அதனால், பார்க்கிறேன்." என்றது உடனே சேவல், "அப்படியா? தோற்றத்தைக் கண்டு திசைக்கும் நீ, என்செயலை அறிந்தால் இன்னும் திகைப்பாய்" என்றது 'என்செயலைச் செய்தீர்கள்?' என்று புறா வினாவினது. சேவல், செருக்கோடு, "நான் கூவித்தானே பொழுது விடிகிறது. நான் கூவாவிட்டால் சூரியன் உதிப்பானா? இருள் தான் விலகுமா?" என்று கூறியது. புறா சிரித்தது. சேவல் கோபத்தோடு, "ஏன் சிரிக்கிறாய்?" என்று கேட்டது

புறா, “சேவலாரே, தாங்கள் கூவித்தானா பொழுது விடிகிறது? தாங்கள் கூவாவிட்டாலும் பொழுது விடியும்; சூரியனும் உதிப்பான்” என்று கூறிச் சிரித்தது. “எப்படி உதிப்பான்? எனச் சேவல் ஆணவத்தோடு பேசியது. புறா, “நேரம் வந்தவுடன் சூரியன் உதிப்பான்; இருளும் விலங்கும்” என்றது. சேவல், “இல்லை, இல்லை; நான் கூவித்தான் சூரியன் உதிக்கிறான். சரி, நாளை அதிகாலையில் நான் கூவமாட்டேன்; பொழுது விடிகிறது பார்” என்று கர்வமாகப் பேசியது. புறா, “அதையுந்தான் பார்ப்போமே” என்று கூறிப்பறந்தது.

அன்று அதிகாலையில் அந்தச் சேவல் கூவவில்லை. கிழக்குத்திசையைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தது பாவம்! அது ஏமாந்தது. கிழக்கு வெளுத்தது சூரியன் உதித்தான்; அதனைக்கண்ட சேவல் செருக்கிழந்தது. மறுநாள் புறா சேவலிடம் வந்தது, சேவலுக்குப் புறாவைக் காண வெட்கமாய் இருந்தது. தொங்கிய தலையுடன் சேவல் தனது தோள்ளியை ஒப்புக் கொண்டது.

10

இயற்கையின் சிற்றம் - புயற்காற்று

[குறிப்புக்கள்: 1. பெருமழை 2. புயற்காற்றின் ஆரம்பம்
3. அதன் உச்சநிலை 4. புயல் ஓங்கியதின் கண்ட காட்சிகள்
5. முடிபு]

ஐப்பசி மாதத்தில் ஒருநாள் கன்னங்கரிய முகிற் கூட்டம் வானவெளி என்கும் பரந்து திரண்டது. குளத்திலே பலநூறு எருமைகள் உருண்டு புரள்வதை

போல வானம் என்னும் பெருங் குளத்திலே அந்தக்கரிய முகில்கள் உருண்டன; புரண்டன; ஒன்றையொன்று முட்டி மோதின. பகல்நேரம் இரவுபோலாயிற்று. வானத்திலே பெரும்போர் ஒன்று நடைபெறுவதைப் போல, மின்னலும் இடியும் பயங்கரமாய் இருந்தன. சிறிது நேரத்தில் மழை, சோனா மாரியாக்க் கொட்டத் தொடங்கியது, விடாமழையாக இரண்டுநாள் பொழிந்தது.

இரண்டாம் நாள் மத்தியானம் மேற்குத் திசையிலிருந்து காற்றும் வீசத் தொடங்கியது. அதை அவதானித்த எங்கன் பாட்டனார் “ஓகோ, கச்சான் வீசப் போகிறது” என்றார். அவர்சொல்லி வாய்முடவில்லை தும் வனொலியில், “இலங்கையின் வடபகுதி எங்கும் குறாவளி மணிக்கு அறுபது மைல் வேகத்தில், மாலை நான்கு மணியளவில் வீசலாம்.” என அறிவித்தது. “வெள்ளத்தோடு புயலும் சேர்ந்தால் மெத்த நல்லாயிருக்கும்!” என்றார் பாட்டனார். நாங்கள் அஞ்சி ஒடுங்கி இருந்தோம்:

மாலை நாலரை மணியளவில் ஒ—கோ...கோ — என்ற பேரிரைச்சலுடன் புயற்காற்று வீசத் தொடங்கியது. ஆயிரம் ஆயிரம் மலைப்பாம்புகள் கூடிச் சீறுவது போல அந்த இரைச்சல் இருந்தது. முன்னர் ஒருபக்கம் சாய்ந்தும் நிமிர்ந்தும் நடனமாடிய மரங்கள், இப்போது எல்லாப்பக்கமும் சுழன்று பேய்க்கூத்தாடின. உலக முடிவு காலத்திலே சிவபெருமான் பயங்கரமான நடனம் ஆடுவாராம். அதனால் உலகமே அழிந்துவிடுமாம், அக்கூத்தை ஊழிக்கூத்து என்ற புராணங்கள் கூறும். இயற்கையன்னையும் சீற்றம்கொண்டு கூத்தாடுகிறாளோ! அன்னையென்றால் தாய் அல்லவா? அவளுக்கு இப்படியான பெருஞ்சீற்றம் ஏன் வந்தது! இவ்வாறு எண்ணினேன். உயர்ந்துவளர்ந்த தென்னை, பனை மரங்கள் புயலின் வேகத்தைத் தாங்கமுடியாமல் வேரோடு தாறுமாறாய் விழுந்தன. பச்சைத் தென்

னோலையும் பனையோலையும் இருங்குப்பட்டுக்காற்றில் பறந்தன. உயர்ந்த மா, பலா மரங்களின் கிளைகள் சடபடென முறிந்து விழுந்தன. சில மரங்கள் பக்கக் கிளைகள் முறிந்துவிட, உச்சியிலே மயிர் உடைய வழுக்கைத்தலையர் போல நின்றன. எங்கள் வீட்டுக்கு அயளிலே பனையோலையால் வேயப்பட்ட வீடு ஒன்று இருந்தது. புயற்காற்று அந்தப்பனையோலைகளைக் கழற்றிப் பட்டம் போலப் பறக்கவிட்டது. இவ்வளவையும் எங்கள் வீட்டு யன்னலுக்கூடாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

ஒன்றரை மணி நேரம் பேய்க் கூத்தாடிய புயற்காற்று ஒருவாறு தணிந்தது. நானும் அண்ணனும் எங்கள் வாழைத்தோட்டம் என்ன பாடுபட்டிருக்கிறது என்று பார்க்கச் சென்றோம். அந்தத் தோட்டம் எங்கள் வீட்டிலிருந்து சிறிது தூரத்தில் இருந்தது. செல்லும் வழியில் தென்னைகள் குறுக்கும் நெடுக்கும் வீழ்ந்து கிடந்தன. பனைமரங்கள் வெட்டி வீழ்த்தப்பட்ட கரிய அரக்கரைப் போலக் காட்சியளித்தன. ஆங்காங்கே மின்கம்பிகள் அறுந்து தொங்கின. சில மின் கம்பங்கள் தெடுஞ்சாண் கிடையாய் வீந்து கிடந்தன. சில வீடுகளின் கூரைகள் புயலால் தூக்கி எறியப்பட்டு மொட்டையாய் நின்றன. சில மண் வீடுகள் இருந்த இடத்தில் குப்பை மேடுதான் காணப்பட்டது. சேதமடைந்த வீடுகளில் இருந்த மக்கள் கூட்டங் கூட்டமாகப் பாதுகாப்பிடத் தேடிச் சென்றனர். எங்கள் வாழைத் தோட்டமோ, ஐயோ! அதை எப்படிச் சொல்வது! சிறிய குட்டிகளைத் தவிர ஏனையவை பொத்தியோடும் பிஞ்சோடும் காயோடும் முறிந்து தலைவிரிகோலமாய்க் கிடந்தன சுருக்கமாகச் சொன்னால் எல்லா இடமும் போர்க்களம் போல விளங்கியது.

இந்தக் கோரக் காட்சியைக் கண்ட என்மனம் சொல்லொணா வேதனை அடைந்தது இயற்கையே சீற்றம் கொண்டால் யாரிடம் முறையிடமுடியும்?

வகுப்புக் கதிரை (ஈயசரிதை)

[குறிப்புக்கள்: 1. ஆரம்பம் 2 கதிரையானமை. 3. வகுப்புக்கு வந்த கதை 4 அடைந்த அனுபவங்கள், 5. இன்றுள்ள நிலை

இப்பொழுது எனது பெயர் கதிரை. நான் கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக இந்த ஆறாம் வகுப்பில் இருக்கிறேன். ஒவ்வோராண்டும் மாணவர்கள் இவ்வகுப்பிலிருந்து ஏழாம் வகுப்புக்குச் செல்கிறார்கள். ஆனால், எனக்கோ வகுப்பேற்றம் இல்லை; என்ன செய்யலாம்! என்னை மரம் என்று நினைத்துவிட்டார்கள்.

நான் கதிரையாவதற்கு முன் அடர்ந்த வனமொன்றிலே முதிரை மரமாக நின்றேன். ஒருநாள் மரத்தறிப்போர் கூரிய வாளினால் என்னை அரிந்து வீழ்த்தினார்கள்; கிளைகளை வெட்டினார்கள்; என் தோலை உரித்தார்கள். தாங்கமுடியாத அத்துன்பங்களை எனது வலிமையினாலே தாங்கினேன். முதிரை மரத்துண்டு களாய்க் கிடந்த என்னைத் தச்சவேலை செய்பவன் ஒருவன் அரிந்தான். முழுமரம் பலபல துண்டுகள் ஆயிற்று. அவன் அந்தத் துண்டுகளை அளவாகப் பொருத்தி இப்போதுள்ள என்னைச் செய்தான். 'கதிரை' என்று எனக்குப் பெயரிடப்பட்டது.

அந்தத் தச்சத் தொளிலாளி என்னைக் கடைக்காரன் ஒருவனுக்கு விற்றான். கடைக்காரன் தனது தளபாடக் கடையில் என்னை வைத்தான். அங்கு என்னைப்போன்ற பலர் இருந்தனர். அவர்களிலும் பார்க்க நான் அழகும் வலிமையும் மிக்கவனாய் இருந்தேன். அங்கே எனக்கு எவ்வித வேலையுமில்லை. காலைதொடக்கம் மாலை வரை கடைவாயிலில் இருப்பேன் வீதி வழியாக மக்கள் பலர் செல்வார்கள். அவர்களிற் சிலர் நான் இருக்கும் கடைக்கு வருவார்கள். சிலர் அங்குள்ள சில பொருள் களை வாங்கிச் செல்வார்கள். சிலர் முகத்தைச் சுளித்துக்

கொண்டு திரும்புவர். அவர்களில் எவரும் என்னைத் திரும்பியும் பார்க்கவில்லை. ஒருநாள் உங்கள் பாடசாலை அதிபர் அந்தக் கடைக்கு வந்தார். அவர் என்னோடு என் தோழர்களிற் பதின்மரையும் விலைக்கு வாங்கினார். அப்பொழுது, நான் புதியவாழ்க்கை கிடைத்து விட்டது என மகிழ்ந்தேன். உங்கள் அதிபர் என்னையும் என் நண்பர்களையும் இப்பாடசாலைக்குக் கொண்டுவந்தார். எனது முதுகில் "VI" என இலக்கமிட்டார். மறுநாட் காலையில் என்னை இந்த வகுப்புக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

நான் இந்தப் பத்துவருட காலத்தில் பல நாற்றுக் கணக்கான மாணவர்களைக் கண்டிருக்கிறேன். அவர்களிற் சிலர் நற்குணமுள்ளவர்கள் சிலர் மிகுந்த கெட்டிக்காரர். அவர்களைப் பார்க்கும்போது நான் பூரிப்படைவேன். படிப்பிற் குறைந்தவர்களுக்காகப் பரிதாபப்படுவேன் சிலர் துட்டர்கள்; மற்றைய மாணவர்களோடு சண்டை செய்வார்கள். சிலசமயம் என்னையும் துன்புறுத்துவார்கள் அவர்கள் மீது சினங் கொள்வேன். நான் ஆசிரியர் பலரைக் கண்டிருக்கிறேன். அவர்களிற் சிலர் அன்போடு, விளக்கமாகப் பாடங் கற்பிப்பர். அவர்கள் வருகைக்காக நான் தவங்கிடப்பேன். சிலர் முன்கோபக்காரர். முன்பின் யோசியாமல் மாணவர்களைத் தண்டிப்பார்கள். அவர்கள் வந்துவிட்டால் வகுப்பிலே களை இருக்காது. பெரிய கொண்டாட்டங்கள் நடைபெறும்போது சில சமயம் என்னை மேடையில் ஏற்றுவார்கள். ஒருமுறை இந்நாட்டு மந்திரி ஒருவரைத் தாங்கும்பேறு எனக்குக் கிடைத்தது. இவைபெல்லாம் பழங்கதை.

இப்பொழுது நான் கிழவனாய் விட்டேன் என் கால்கள் தள்ளாடுகின்றன. காற் பொருத்துக்கள் சோருகின்றன. கையிரண்டும் முறிந்துவிட்டன. நான் மிகுந்த கிழவனாய் விட்டதாக ஆசிரியர்கள் அதிபரிடம் முறையிடுகிறார்கள். விரைவில் எனக்கு ஓய்வு கிடைத்துவிடும்.

எனது பாடசாலை விளையாட்டுப் போட்டி

குறிப்புக்கள் : 1 விளையாட்டுப்போட்டி நடைபெற்ற நாள் 2. விளையாட்டிட அலங்காரம்; மக்கள் கூட்டம் 3. இல்லங்களும் அவற்றின் அலங்காரமும் 4. பிரதம விருந்தினர், 5. விளையாட்டுப் போட்டிகள். 6. வெற்றி பெற்ற இல்லம்; பரிசு வழங்கல்.

எங்கள் கல்லூரியில் ஆண்டுதோறும் பல கொண்டாட்டங்கள் நடைபெறும். அவற்றிலே சிறப்புடையது வருடாந்த விளையாட்டுப் போட்டியாகும் அது பெரிய விழாவாக நடைபெறும். அவ்விழா ஒவ்வோராண்டும் ஆடிமாதம் நாலாந் திகதி கொண்டாடப்படுவது வழக்கம். இந்த ஆண்டும் ஆடிமாதம் நாலாந்திகதியன்று எங்கள் கல்லூரியில் விளையாட்டுப் போட்டி நிகழ்ந்தது. அன்று மாலை இரண்டு மணியளவில் அவ்விழா கால்கோளாயிற்று.

அன்று விளையாட்டு மைதானம் அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதனைச் சூழவரப் பல வண்ணக் கொடிகள் பறந்துகொண்டிருந்தன. அவை பல நிறப் பறவைகள் பறப்பதுபோலத் தோற்றமளித்தன. மைதானத்தின் நடுவே பச்சையும் சிவப்புஞ் சேர்ந்த கல்லூரிக்கொடி வாஸளாவப் பறந்தது. அதனையிலே வேறு நான்கு கொடிகள் காணப்பட்டன. அவை ஒவ்வொரு இல்லத்துக்குரியவை பச்சை, சிவப்பு, மஞ்சள், நீலம் என்னும் நிறங்கள் கொண்டவை. அந்தக் கொடிகளெல்லாம் மக்களை “வாருங்கள். வந்து பாருங்கள்” எனக் கைகாட்டி அழைப்பனபோலக் காற்றில் அசைந்தன.

மைதானத்தின் தென்திசையிலே இல்லங்களுக்குரிய நான்கு பந்தல்கள் காட்சியளித்தன. அவற்றுள் ஒன்று

சுந்தரர் இல்லம்; அதற்குரிய நிறம் பச்சை, அவ்
வில்லத்தைப் பச்சைத் தென்னோலை கொண்டு
கோபுரம் போலக் கட்டி அலங்கரித்திருந்தார்கள்.
அடுத்தது சம்பந்தர் இல்லம்; அதற்குரிய நிறம் சிவப்பு.
செந்நிறக் காகிதத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அது பொலி
வுற்றது. மற்றையது வாசீசர் இல்லம். அதற்குரிய
நிறம் மஞ்சல். அதனை வாழைமடல் கொண்டு அழகிய
தோரு வீடு போல அலங்கரித்திருந்தார்கள். நான்
காவது மாணிக்கர் இல்லம். அதற்குரிய நிறம் நீலம்.
அதனை நீலத்துணிகளால் அழகிய நாடக அரங்கு
போல அணிசெய்திருந்தார்கள்.

சரியாக இரண்டரை மணிக்குப் பிரதம விருந்
தினரும் அவரது பாரியாரும் வந்து சேர்ந்தனர். கல்வி
யமைச்சின் நிரந்தரக் காரியதரிசியே பிரதம விருந்தின
ராவர், அவரை அதிபரும் ஆசிரியர்களும் சாரணர்களும்
மரியாதையுடன் வரவேற்று மேடைக்கு அழைத்துச்
சென்றனர். அவர் விளையாட்டு வீரர்களின் அணி
வகுப்பு மரியாதையை ஏற்றுக்கொண்டார்.

முதலில் ஓட்டப் பந்தயங்கள் நிகழ்ந்தன. அதனை
யடுத்து, குண்டெறிதல், பரிதிவட்டம் வீசுதல், ஈட்டி
எறிதல் என்பன நடைபெற்றன அப்போது இன்னோ
ரிடத்திற் பலவகைப் பாய்தற் போட்டிகள் நிகழ்ந்தன.
இறுதியில் இல்லங்களுக்கிடையே நடைபெற்ற அஞ்ச
லோட்டப் போட்டியும் விநோத உடைப் போட்டியும்
மக்கள் மனத்தைப்பெரிதும் கவர்ந்தன.

மாலை ஐந்தரை மணியளவிற்கு போட்டிகள் முடி
வடைந்தன. அதன் பின் பரிசளிப்பு நடைபெற்றது.
வெற்றி வீரர்களுக்குப் பிரதம விருந்தினரின் பாரியார்
பரிசில் வழங்கினார். அன்றைய போட்டியிலே சுந்தரர்
இல்லமே முதலிடம் பெற்றது. அதனால், அதற்கு மிகப்
பெரிய வெற்றிக் கிண்ணம் பரிசிலாக வழங்கப்பட்டது.
அப்போது மாணவர்களின் ஆரவாரம் விண்ணை முட்டி
டியது. மாலை ஆறரை மணியளவிலே கல்லூரிக் தேத்
தோடு விளையாட்டுப் போட்டி நிறைவுற்றது.

காலைக் காட்சி

[குறிப்புக்கள்: 1. அதிகாலை நிகழ்ச்சிகள் 2 சூரியன் உதிக்கும் அழகு. 3. காலை நிகழ்ச்சி. 4. காலைப் பொழுதும் புலவர் களும்.]

அதிகாலையிலே அங்கும் இங்குமாகச் சேவல்கள், “சூரியபகவானே, வருக, வருக; விரைந்து வருக” என்று சிறகடித்துக் கூவுகின்றன. அப்பொழுது மெல்ல மெல்லக் கிழக்குத்திசை வெளுக்கத் தொடங்குகிறது. அதனைக் கண்டகாகங்கள் சூரியன் வருகைக்குக் கட்டியங்கூறுவது போன்று ‘கா, கா’ எனக் கத்திக்கொண்டு பறக்கின்றன. உயர் மரக் கொம்பரிலுள்ள பறவையினங்கள் பலவகை ஒலி எழுப்புகின்றன.

கீழ்வானில் மெல்ல மெல்லச் செவ்வொளி படருகிறது அதனோடு பல நிறங்கள் கலந்த அழகிய சித்திரக் காட்சி அங்கே தோன்றுகின்றது. செம்பொன்னாற் செய்யப்பட்ட கோளம்போல ஆதவன் மெல்ல மெல்ல உதயஞ் செய்கின்றான். ஆதவனின் பொற்குடிகள் தகதகத்துக் கண்ணை மயக்குகின்றன அவன் மெல்ல வான முகட்டைநோக்கி உயருகிறான். மரஞ் செடி கொடிகளும் நீர் நிலைகளும் பொன்னொளிபட்டுச் சிரிக்கின்றன. சோலைகளிலே பலவகை மலர்கள் மலர்ந்து ஆதவனை வரவேற்கின்றன. குளங்களிலே தாமரை கதிரவனைக் கண்டுகளிக்கொண்டு மலர்கிறது சுருங்கக் கூறின் உலகெங்கும் உள்ளதைக் கவரும் அழகுக் காட்சி விளங்குகிறது.

காலை மலர்ந்ததும் மக்கள் துயிலுணர்ந்து, புதிய ஒருநாளைக் காண்கின்றனர். தருக்கோவில்களில் மணியொலி கேட்கிறது. சங்கங்கள் முழங்குகின்றன. பத்திப்பாடல்களும் வேத மந்திரங்களும் ஒலிக்கின்றன. உழவர்கள் ஏறும் எருதுங் கொண்டு வயல்களை நோக்கிச்

செல்கின்றனர். ஆழ்கடலில் மீன்பிடிக்கச் சென்ற மீனவர் வீடு திரும்புகின்றனர். வீடுகளிலே பெண்கள் முற்றம் பெருக்குகின்றனர்; கலங்களை விளக்குகின்றனர்; நீராடிவிட்டுக் குடங்களிலே தண்ணீர் கொண்டு வருகின்றனர்; மாட்டுத் தொழுவத்திலே 'அம்மா' என்றழைக்கும் கன்றின் பரிவுக்குரல் கேட்டு, பால் கறக்கச் செல்கின்றனர்; பின்னர் காலையுணவு சமைப்பதில் முழுமூச்சாக ஈடுபடுகின்றனர். சிறுவர் பல் துலக்கி, முகம் கழுவி, கடவுளைத் தொழுது, தத்தம் பாடங்களைப் படிப்பதில் ஈடுபடுகின்றனர். பின்னர் காலை உணவருந்தி, புத்தகங்களை எடுத்து மாதா வழியனுப்பப் பாடசாலையை நோக்கிச் செல்கின்றனர். உத்தியோகத்தர் இயந்திரம் போலத் தத்தம் அலுவலகங்களை நாடுகின்றனர். தொழிலாளர் தத்தம் வேலைத் தலங்களை நோக்கி விரைகின்றனர்; உலகம் சுறுசுறுப்பாக இயங்கத் தொடங்குகின்றது. இவ்வாறு சூரியனுக்கும் பூமிக்குமுள்ள தொடர்பால் பூமியை எய்மைவளர்க்குந் தாயெனவும் சூரியனை உலகவளர்ச்சிக்கு வேண்டியன உதவுந் தந்தையெனவும் சுப்பிரமணிய பாரதியார் வருணிக்கிறார்.

எர்மால் தங்கத்தாத்தா' எனச் செல்லமாக அழைக்கப்படும் சோமசுந்தரப் புலவர்,

கூரிரு ளகன்றது கூவின கோழி

குருவி: ளெழுந்தன மறைந்தன வின்மிக

ஏரிமீற் றாமரை இனமலர் மலரும்

இதையவன் கோனில் மனியொலி கேட்கும்

ஊரிவிற் தொழில்புரி மாந்தர்கன் எழுந்தார்

உயர்மரக் கொம்புவிட் டோடின காககை

சேர்கிழக் கெனுத்திசை வெளுத்தது மெல்லச்

செங்கதி ரவனுத யஞ்செய்கி றானே"

என அழகாகக் காலைக் காட்சியைப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

காலை இனியது சுதிரவன் இனியன். எனவே, 'ஞாயிறு போற்றுவும்; ஞாயிறு போற்றுவும்'

தொற்று நோய்கள்

[குறிப்புக்கள்: 1. ஆரம்பம் 2. தொற்றுநோய்களும் பரவுவதற்கும் 3. தொற்றுநோய் தோன்றக் காரணம் 4. தொற்று நோய் வராமல் தடுத்தல் 5. வந்தாற் செய்யவேண்டியன 6. முடிவு]

“நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்றசெல்வம்” என்பது பெரியோர் அனுபவத்தாற் கண்டு கூறிய முதுமொழி. அந்தக் குறைவற்ற செல்வத்தைப் பெற்ற மனிதனைக் காண்பது அரிதினுமரிது. மனிதன் தன் வாழ்நாளில் எப்போதோ ஏதோ ஒருவகை நோயினால் துன்புறுகிறான். அந்நோய் களில் ஒருவகை தனி மனிதனைத் தாக்கி வேதனைவிளைவிக்கும் நோய்கள்; சாதாரண நோய்கள். இன் னொருவகை மனிதன் ஒருவனிலிருந்து ஏனையோருக்கும் பரவும் நோய்கள்; தொற்றுநோய்கள்.

வைசுரி அல்லது அம்மை, வாந்திபேதி அல்லது “கொலரா”, பிளேக், நெருப்புக்காய்ச்சல், பொக்கிளிப்பான், சின்னமுத்து, கசம், சிரங்கு, மலேரியா முதலியன தொற்று நோய் என்னும் வகையில் அடங்குவன. இத்தொற்று நோய்களுக்குக் காரணியாய் இருப்பன நுண்ணுயிர்கள் அல்லது கிருமிகள். இவை சாதாரண கண்களுக்குத் தெரியாத நுண்மையானவை; தீங்கு விளைவிப்பன. இவை காற்று, நீர், உணவு என்பன மூலமும் நுளம்பு, ஈக்கள்மூலமும் பரவுகின்றன. அம்மை, வாந்திபேதி, பிளேக், நெருப்புக்காய்ச்சல் என்பன காட்டுக் தீ போல வெகு விரைவிலே பரவவல்லன; விரைவிலே உயிர்ச் சேதத்தையும் உண்டாக்கும் தகையன. சின்னமுத்து, பொக்குளிப்பான், கைக்கட்டு என்பன விரைவிலே பரவினாலும் உயிர்ச் சேதத்தை உண்டாக்கமாட்டா. கசம், மலேரியா என்பன நெடுநாட்களுக்குச் சிறிது சிறிதாக மனிதனைச் சித்திரவதை செய்து கொல்வன.

தொற்று நோய் தோன்றுவதற்கு மூல காரணியாய் அமைவது அசுத்தமே. அழுக்கு நிறைந்த இடங்களிலும் குடிசனநெருக்கம் நிறைந்த இடங்களிலும் தொற்று நோய்கள் வேகமாகப் பரவுகின்றன. சாதாரண சுகாதார வசதிகளற்ற சேரிப் புறங்களில் வசிப்போர் அடிக்கடி பலபல தொற்று நோய்களால் அவதிப்படுவதை நாம் காணுகிறோம். அசுத்த நீரும் ஈக்களும் நுளம்பும் மலகூட வசதியின்மையுமே அவ்வாறு நிகழக் காரணங்கள் ஆகின்றன. அடிப்படைச் சுகாதார விதிகளை அறியாத மக்களே தொற்றுநோய்களைப் பெரும்பாலும் பரப்புகிறார்கள்.

“வெள்ளம் வருமுன் அணைகோல வேண்டும்” என்பது அரியதொரு பழமொழி. தொற்று நோய் பரவாமல் தடுப்பதற்கும் இது பொருந்தும். ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் செம்மையான மலசல கூட வசதி இருத்தல் வேண்டும். சுத்தமானதென நாம் நினைக்கும் தண்ணீரையும் நன்கு கொதிக்க வைத்து ஆறவிட்டுக் குடித்தல் அவசியம். உணவைச் சமைத்த பின்னர், அவற்றில் ஈக்கள் மொய்க்காதபடி மூடி வைத்தல் முக்கியமாகும். கண்ட கண்ட இடங்களில் எச்சில் உமிழ்தலையும் மலசலங்கழித்தலையும் தவிர்த்தல் வேண்டும். சுத்தமான காற்றைச் சுவாசித்தல் வேண்டும். இவ்வாறான அடிப்படைச் சுகாதார விதிகளைப் பின்பற்றினால் தொற்றுநோய் பரவுதலைப் பெரும்பாலும் தடுக்க முடியும்.

சிலசமயம் ஏமது குடும்பத்தில் ஒருவருக்குத் தொற்று நோய் தோன்றி விடலாம். அப்போது நாம் சில விதிகளைக் கைக்கொள்ளல் வேண்டும். அவரைத் தனிமைப்படுத்திக் காற்றோட்டமுள்ள தனி ஆறையில் படுக்கவைத்தல் முதன்மையானது. அவரைப் பராமரித்தற்குத் தடுப்பு மருந்து ஏற்றப்பட்ட ஒருவரை நியமித்தல் சாலச்சிறந்தது. அவருக்கெனப் புறம்பான பாத் திரங்களில் உணவோ பானமோ கொடுத்தல் வேண்டும்.

டம். அவரது அறைக்கும் சுற்றுப்புறங்களுக்கும் ஏதாவதொரு கிருமிகொல்லியைத் தினமும் தெளித்தல் நல்லது. நோயாளர் உயோகிக்கும் பொருள்களில் எவற்றையும் பாதுகாப்பாளர் தவிர வேறு எவரும் திண்டுதல் கூடாது. அவரது உடைகளையும் படுக்கை விரிப்புக்களையும் கொதிநீரில் கழுவுதல் வேண்டும்.

தொற்றுநோய்கள் ஒரு நாட்டில் பரவத் தொடங்கினால் சிலவேளை ஆயிசக் கணக்கான மக்களை எமனுலகுக்கு அனுப்பிவிடும். ஆகையால், நாம் தொற்று நோய்களுக்கு இடங்கொடாது நம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

15

பாடசாலைக் கொண்டாட்டம் ஒன்று - உரையாடல்

[குறிப்புக்கள் : 1. ஆரம்பம் 2. கொண்டாட்டம் எதுவென்பது
3. விருந்தினரை வரவேற்றல்; அவர் உரை. 4. பரிசளிப்பு
4. கலைநிகழ்ச்சி]

பாலன்: சந்திரா, வணக்கம்.

சந்திரன்: வணக்கம், பாலா, எப்பொழுது பதுளையில் இருந்து வந்தீர்?

பாலன்: நேற்றுக் காலையிலேதான் வந்தேன்.

சந்திரன்: பாலா, இம்முறை உங்கள் கல்லூரிப் பரிசளிப்பு விழா மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றதாம். தினசரிப் பத்திரிகையிற் படித்தேன். உண்மைதானா?

பாலன்: ஆம்; வழக்கத்தைவிட இம்முறை பரிசளிப்பு விழா மிகச் சிறப்பாக அமைந்திருந்தது. வாயிலி விருந்து மண்டபத்தின் முகப்புவரை அழகம் செய்

தோம். இருபக்கங்களிலும் குலை வாழைகள் நட்
டோம். மாவினைத் தோரணங்களும் மகரதோர
ணங்களும் கட்டினோம்.

சந்திரன்: நல்லது. உங்கள் பரிசளிப்பு விழாவுக்கு யார்
பிரதம விருந்தினராக வந்தார்?

பாலன்: எங்கள் உதவிக் கல்வியதிகாரிதான் பிரதம
விருந்தினராக வந்தார். அவர் வருகையும் விழா
வின் சிறப்புக்கு ஒரு காரணமாகும்.

சந்திரன்: அப்படியா? உங்கள் பிரதம விருந்தினர்
என்ன கூறினார்?

பாலன்: அவர் கூறியது முழுவதையுந் சொல்லல்
இயலுமா! சந்திரா; அவர், "பாடசாலைகளை
அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டது. அதனால்
அரசாங்கமே எல்லாத் தேவைகளையும் நிறை
வேற்றும் என்று எதிர்பார்க்கக்கூடாது. பெற்றோ
ரும் உதவி செய்தல் வேண்டும்" என்று கூறினார்.

சந்திரன்: அவர் கூறியதை அழகாகச் சொல்லுகிறாயே.
பாலா, நீ கெட்டிக்காரன், அதன் பின்னர் என்ன
நடந்தது?

பாலன்: உதவிக் கல்வியதிகாரியின் மனைவியார் பரிசில்
களை வழங்கினார். மாணவர்கள் வரிசையாகச்
சென்று பணிவுடன் பரிசில்பெற்று மகிழ்ச்சியைத்
தெரிவித்தனர்.

சந்திரன்: பாலா, உனக்குப் பரிசில் கிடைக்கவில்லையா?

பாலன்: கிடைத்தது நான் ஐந்து பரிசில்கள் பெற்றேன்.
தமிழ், ஆங்கிலம், கணிதம், புவியியற் பாடங்களுக்
குரிய பரிசில்கள் பெற்றேன். அவற்றுடன் கீழ்ப்
பரிவுத் தமிழ்ப் பேச்சுப்போட்டிக்கூடிய முதற்
பரிசிலும் எனக்குக் கிடைத்தது

சந்திரன்: நன்று, நன்று; பலா. உமக்கு என் பாராட்
டுக்கள். பரிசளிப்புவிழாவின் இறுதியிற் கலைநிகழ்ச்
சிகள் நடைபெறவில்லையா?

பாலன்: நடைபெறாமல் இருக்குமா? விழா முடிவில் “இரட்டைப்பரிசு” எனும் நாடகம் நடைபெற்றது. அந்நாடகம் உழவன் வாழ்க்கையைச் சித்திரிப்பது. அந்நாடகத்தை எல்லோரும் மெச்சிப் புகழ்ந்தனர்.

சந்திரன்: நல்லது பாலா, நான் விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்.

பாலன்: வணக்கம் சந்திரா.

16

எங்கள் அருமைப் பாட்டி

[குறிப்புகள்: 1. ஆரம்பம் 2. அவரது தோற்றம் 3. அவரது செயல்கள் 4. அவரால் நாம் பெற்ற பயன்கள் 5. முடிவு]

எங்கள் அருமைப் பாட்டி அன்னம்மாளை உங்களுக்குத் தெரியுமா? உங்களிற் சிலருக்குத் தெரியும்; பலருக்குத் தெரியாது. என்னைப் பொறுத்த வரையில் அவரைப்போன்ற சிறந்த பாட்டியை உலகம் முழுவதுந் தேடினாலும் பெறமுடியாது. அப்படியானால் எங்கள் அருமைப் பாட்டியைப்பற்றி அறிய நீங்கள் விரும்பு வீர்களல்லவா?

எங்கள் பாட்டிக்கு எண்பத்து மூன்று வயது. எண்பத்து மூன்று வயது என்றதும் குடுகுடு கிழவி, கூனற் கிழவி என்றுதானே நீங்கள் நினைப்பீர்கள்! இவ்வே இவ்வை. நிமிர்ந்த முதுகு; கயிறு போன்ற மெல்லிய உடம்பு; தலையில் மருந்துக்கூட ஒரு நரை மயிரைக் காணமுடியாதது; கருங்காந்தல்; ஆனால் நீளம்

சூறையு. நாற்பது வயதிலும் பஞ்சபேரல நரைமயிர் உடைய பெண்களைக் காணும் உங்களுக்கு இது வியப்பாய்த்தான் இருக்கும்! முப்பத்திரண்டு பற்களில் ஒன்றுகூட விழவில்லை; புழுக்கொடியலை 'நறுக்கு மொறுக்கு' என்று சப்புவார். கண்களிலே சாந்தத் தன்மை. கண்ணாடி இல்லாமலே எந்தச் சின்ன எழுத்துப் புத்தகத்தையும் வாசிப்பார். நான் பன்னிரண்டு வயதிலேயே கண்ணாடி அணிந்துவிட்டேன்! இப்படியான உடல் தோற்றம் பாட்டிக்கு எப்படி வந்தது? அவரே அடிக்கடி சொல்வார்: தான் பனம் பண்டங்களை விரும்பி உண்பாராம். இளமை தொடக்கம் ஓடியறிபிட்டு, ஓடியற்கூழ், பனாட்டு முதலியவற்றை விரும்பி உண்பாராம். அதனாலேதான் இப்படி இருக்கிறாராம். இப்பொழுதும் எங்கள் வீட்டில் ஓடியல் மா, பனாட்டு, புழுக்கொடியல் என்பனவற்றைப் பாட்டி வைத்திருக்கிறார். ஆனால் நாங்கள் எட்டியும் பார்ப்பதில்லை. பாட்டனார் இறந்தபின் வெள்ளைச்சேலைதான் உடுப்பார்.

எந்தப் பனியானாலும் குளிரானாலும் அதிகாலை எழுந்துவிடுவார். முற்றம் பெருக்கி, சாணநீர் தெளிப்பார். மசட்டுப்பட்டியைத் துப்புரவு செய்வார். பசுக்களிறு பால் கறந்து கொண்டு வருவார். அடுப்பை மூட்டிக் கேத்தலில் தண்ணீர் நிரப்பிக் கொடுக்க வைப்பார். அது கொதிப்பதற்கிடையில், நீராடிவிட்டு வெள்ளைச்சேலை உடுத்து, தெற்றிபில் நீறு துவங்கக் காட்சி அளிப்பார். அப்பொது சரியாக ஆறுமணி அடிக்கும். ஒரே மகளான அம்மா பாட்டியின் செல்லம்! அதனால் கொஞ்சம் சொம்பேறி, ஆறுமணிக்குத்தான் அம்மா எழும்புவார். அடுக்களைக்குச் செல்வார். அங்கே எல்லோருக்கும் தேநீர் தயாராய் இருக்கும். ஆனால் பாட்டியோ தேநீர் குடிக்கமாட்டார். பாலிலே கொத்த மல்லித்தூள் கலந்து குடிப்பார். அதன்பின் பாட்டியை வீட்டிற் காணமுடியாது. "அபிராமி அந்தாதி" யோடும், சிறுகுடை நின்றுந், மலரோடும் அம்மன்

கோயிலுக்குச் சென்றுவிடுவார். காலைப்பூசை கண்டு வீடுதிரும்ப ஒன்பது மணியாகும். கோயிலிலோ அவர் அபிராமி அந்தாதி படிப்பதைக் கேட்டுப் பலர் மன முருகி நிற்பார்களாம்! அவர் வீடு திரும்புவதைக் கண்டதும் மாட்டுப் பட்டியிலிருந்து பல குரல்கள் “ம் மா” என ஒலிக்கும். சிரித்த முகத்துடன் அங்கே சென்று தவிடு வைத்து வைக்கோல் போடுவார்.

மாலை மூன்றரை மணியளவில் பாட்டியை எங்கள் வீட்டு முற்றத்தில் நிற்கும் வேப்பமர நிழலிக்தான் காணமுடியும். அம்மாவும் அக்கம்பக்கத்து வீட்டுப் பெண்களும் அங்கே கூடிவிடுவார்கள். பாட்டி தன் அனுபவங்களைக் கதை கதையாகச் சொல்லுவார். அவர் கதைகளில் நிறையக் கருத்திருக்கும். அக்கதைகளில் சமயம், வரலாறு, மருத்துவம், ஒழுக்க நெறிகள் முதலிய பலவும் கலந்திருக்கும். உண்மையைத்தான் சொல்லுகிறேன். நானும் என் சகோதரர்களும் ஐந்தாம் வகுப்புவரை தமிழையும் சமயத்தையும் எங்கள் பாட்டி யிடந்தான் படித்தோம். அப்பா படிப்பித்தால் பிழை விடும்போதெல்லாம் குட்டுவார்; அம்மாவோ அடிப் பார். எங்களுக்கு முளை கலங்கிப்போகும். பாட்டியோ எங்களை ஒவ்வொருவராகக் கூப்பிட்டு அருகில் இருத்தி அன்போடு சொல்லித்தருவார். கதை கேட்பதுபோல இருக்கும். பிழைவிட்டால் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லித் தருவார்; கோபமே வராது. இப்படி நாங்களும் அயலவர்களும் பாட்டியாற் பெற்ற நன்மை சொல்லமுடியாது!

எங்கள் பரட்டி நூறாண்டுகள் வாழவேண்டும். அந்நூற்றாண்டு விழாவை நாங்கள் எல்லாம் வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாட வேண்டும். இதுவே என் ஆசை.

எனது கிராமம்

[குறிப்புக்கள்: 1. கிராமத்தின் பெயர் எல்லை முதலியன:
2. கிராமத்தின் இயற்கையழகு. 3. மக்கள் வாழக்கைமுறை
4. கிராமப் பொது நிலையங்கள்; விழாக்கள் 5. கிராமப்பற்று]

எனது கிராமத்தின் பெயர் நாவலூர். அது யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலுள்ள பல கிராமங்களுள் ஒன்று. அதன் வடக்கு எல்லையாக யாழ்நகர் செல்லும் பெருந்தெரு அமைந்திருக்கிறது. கீழ்த்திசையில் உப்பாறு ஒன்று ஓடுகிறது. மேற்றிசையிலே சந்திரபுரம் என்னும் சிறுநகருண்டு.

எனது கிராமத்தின் பெரும்பகுதி வயலும் வயல் சார்ந்த இடமுமாய் இருக்கிறது. அதனால் அது மருத நிலம். எனது கிராமத்தின் தென்பகுதியிலே பரந்த வயல்வெளியுண்டு. அங்கே பசிய செந்நெற்பயிர்கள் செழித்து வளர்ந்திருக்கின்றன. அவை கதிர் சுமந்து தலைவணங்கி நிற்கின்றன. அவ்வயல்வெளியின் இடையிடையே சிறிய குளங்கள் உண்டு. அவற்றில் நீர் நிறைந்திருக்கிறது. அக்குளங்களிலே செந்தாமரையும் வெண்டாமரையும் அல்லியும் மலர்ந்திருக்கின்றன. அவற்றின் அயலிலே பசிய தென்னஞ் சோலைகளும் மாஞ்சோலைகளுஞ் செழித்துக் காணப்படுகின்றன. இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாய்ப் பனந்தோப்புக்கள் தெரிகின்றன. அவற்றினிடையே சிறியனவும் பெரியனவுமான பல வீடுகள் காணப்படுகின்றன.

எனது கிராம மக்களிற் பெரும்பாலோர் சுமக்காரர். மாரிக்காலத்திலவயல்களில் நெல்வேளாண்மை செய்வர். கோடையில் அவ்வயல்களிலே பூசினி, வெங்காயம். பயறு, எள் என்பனவற்றைப் பயிரிடுவர். அங்கே ஆண்

களும் பெண்களும் சேர்ந்து உழைக்கிறார்கள். அவர்கள் உணவுப் பஞ்சத்தை அறியார். அதனால் அமைதியாகவும் ஆரோக்கியமாகவும் வாழ்கிறார்கள். சிலர் சுருட்டுத் தொழில் செய்கின்றனர். சிலர் நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். சிலர் தச்சவேலையும் கொல்வேலையும் செய்கின்றனர். அங்கு எல்லாத் தொழிலாளரும் ஒற்றுமையுடன் வாழ்கின்றனர்.

எங்கள் கிராமத்தின் மத்தியிலே முருகன் ஆலயம் அமைந்திருக்கிறது. அதனயவிலே ஓர் உயர்தரப் பாடசாலை உண்டு. அஃது எங்கள் கிராமச் சிறுவரின் கல்வியை வளர்க்கிறது. எங்கள் கிராமத்தில் இளைஞர்கள் ஒன்று கூடி “நன்னெறிக் கழகம்” அமைத்துள்ளனர். அவர்களது தொண்டின் பயனாய் அரசினர் மருந்துச் சாலையும் பிரசவ விடுதியும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

எங்கள் கிராமத்திலே பல விழாக்கள் கொண்டாடப்படுகின்றன. அவற்றுட் சிறப்புடையன முருகன் ஆலயத்தில் நிகழும் திருவிழாக்கள். அவை பத்து நாட்கள் நடைபெறும். நன்னெறிக் கழகத்தினர் கொண்டாடும் புதுவருடப்பிறப்பு விழாவும் சிறப்புடையது. வருடப் பிறப்பன்று காலைதொடக்கம் மாலையரை பல நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும். காலையிலே போர்த்தேங்காய் அடித்தல், சைக்கிள் ஓட்டம், பேசுசுப்போட்டி என்பன நிகழும். மாலையில் விளையாட்டுப்போட்டி நடைபெறும். கிராமத்து மக்கள் முன்னிலையில் இளைஞர்கள் தங்கள் திறமைகளைக் காட்டுவர். அன்று இரவு பல கலை நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும். அவற்றில் நாட்டுக் கூத்து, கோலாட்டம், காவடியாட்டம் என்பன மக்கள் மனத்தைப் பெரிதும் கவரும்.

“பெற்ற தாயும் பிறந்தபொன் னாரும்
நற்றவ வானிலும் நனிசிறந் தனவே”.

எனப் பாரதியார் பாடியுள்ளார். எனக்கும் நான் பிறந்த கிராமமே எல்லாவற்றிலுஞ் சிறந்தது.

ஆசிரியருக்குக் கடிதம்

[குறிப்புக்கள்; 1. கடித ஆரம்பம், 2. எழுதும் பொருள்; பிடித்த நோய், வைத்திய சிகிச்சை. முடிவு]

அம்மன் கோவிலடி.

சதுமலை.

20-05-89.

கனந்தங்கிய ஆசிரியர் அவர்களுக்கு, எனது பணி வாய் வணக்கம்.

நான் சென்ற இருவாரங்களும் உடலைக்குறைவு காரணமாகப் பாடசாலைக்கு வரவில்லை. அன்றியும் எதிர்வரும் திங்கட்கிழமை வரையும் பாடசாலைக்கு வரமுடியாதென்றே நினைக்கிறேன். அதற்குரிய காரணத்தைப் பின்னால் எழுதியிருக்கிறேன். தயவுசெய்து மன்னிக்க.

ஒரு நாள் மாலையில் என் அடிவயிற்றின் வலதுபக்கத்தில் மெல்லிய வலி உண்டாயிற்று அதை நான் அலட்சியப்படுத்திவிட்டு விளையாடச் சென்றேன். வீடு திரும்பியதும் அந்த வலி அதிகரித்தது. சிறிது நேரம் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு பொறுத்துப் பார்த்தேன்; முடியவில்லை "ஐயோ அம்மா, ஐயோ அம்மா" என்று துடிதுடித்துக் கத்தினேன் நிலகத்தில் உருண்டு புரண்டேன், அம்மா என்னைப் பார்த்துப் பயந்து போனார்

அந்தச் சமயத்தில் அப்பா வந்து சேர்ந்தார். அம்மா அப்பாவுக்கு விடயத்தை விரிவாகக் கூறினார் உடனே அப்பா சிறிதும் தாமதியாமல் என்னை வைத்திய நிலையத்திற் சேர்த்தார். அங்கேயிருந்த மருத்துவர் என்னைப் பரிசோதித்தார் அவர் எனக்குக் குடல்வால் அழற்சி உண்டாகியிருப்பதாகக் கூறினார். உடனே அறுவைச் சிகிச்சை செய்துவேண்டும் என்றார் நான் பயத்தால் அழத் தொடங்கினேன். அப்பாவும் மருத்துவர்களும் ஆறுதல் கூறினர் தாமதமின்றி என்னை அறுவைச் சிகிச்சை நிலையத்துக்கு அனுப்பினர். அங்கே

மருத்துவர் ஒருவரும் தாதியர் மூவரும் நின்றனர். எனக்கு ஏதோ ஒன்றை மணக்கும்படி தந்தனர். அதன் பின் நடந்தனவற்றை நான் அறியேன்.

மற்றைநாள் மாலையிலே நான்கண்விழித்தேன். என் பக்கத்தில் அம்மாவும் அப்பாவும் நின்றனர். அம்மா அழுதார்; அப்பா கண்கலங்கினார் நான் கிடந்த சிகிச்சைச் சாலையில் நோயாளர் பலர் படுத்திருந்தனர். குறித்த குறித்த நேரத்தில் மருத்துவர் வந்து பரிசோதிப்பார். வெள்ளை உடுப்பணிந்த தாதியர் குறித்த நேரத்தில் மருந்து தருவர். அவர்கள் சிரித்த முகத்துடன் பேசிப் பழகுவர். இவ்வாறு ஐந்து நாட்கள் கழிந்தன கடைசி நாளன்று மருத்துவர் வந்தார். அவர் என்னிடம் “நீர் இரண்டு வருடங்களுக்கு ஓடிவிளையாடலு கூடாது” என்றார். அதைக்கேட்டபோது நான் மிக்க துயரங்கொண்டேன்.

வீட்டுக்கு வந்த பின்னர் தான் அப்பா எனது நோயின் தன்மையைப்பற்றிக் கூறினார். பெருங்குடலின் முடிவிலே ஒரு வால் இருக்கிறது. அதற்குக் குடல் வால் என்று பெயர். அது தேவையற்ற ஓர் உறுப்பு. அதனுள்ளே உணவுடன் சென்ற சிறுகற்கள், உமி முதலியன சேர்ந்து விடுவதுண்டு. அதனால் அவ்வுறுப்பு வீங்கி வலியுண்டாக்கும். இவ்வாறு அப்பா விளக்க மாய்க் கூறியதைக் கேட்டு நான் வியப்படைந்தேன்.

இப்பொழுது நான் வீட்டில் இருக்கிறேன். புண் ஆறிவிட்டது. எழுந்து நடமாடுகிறேன். இன்னும் நாலைந்து நாட்களிலே பாடசாலைக்கு வருவேன். தயவு செய்து மன்னிக்கும்படி மீண்டும் வேண்டுகிறேன்.

வணக்கம்

இங்ஙனம்

தங்கள் பணிவுள்ள மாணவன்

க. தேவேந்திரன்

நான் ஒரு தேவீ (சுயசரிதை)

[குறிப்புக்கள்: 1. ஆரம்பம் 2. தேன்கூட்டு அமைப்பு 4. பிறந்து வளர்ந்தமை 4. கூட்டுப்புழுவும் தேனியாக உருவெடுத்தமை யும் 5. செய்த வேலைகள் 6. முடிப்பு]

நான் ஒரு தேவீ. என்றாலும் மற்றைய பிராணி களைப் போல எனக்கென ஒரு தனியான வாழ்க்கை இல்லை; மனைவி மக்கள் என்ற குடும்பம் இல்லை. ஆனால் பல்லாயிரக் கணக்கான உறவினர் உண்டு. அவர்களோடு கூட்டமாக அல்லது சமுதாயமாக வாழ் வதே எனது வாழ்க்கை. என் வாழ்க்கையில் "நான்" என்ற ஒருமைக்கு இடமில்லை; "நாங்கள்" என்ற பன்மைக்கே இடமுண்டு.

அதோ, அந்த மாமரத்திலே தொங்குகிறதே ஒரு தேன்கூடு. அதுதான் என் வீடு. இல்லை இல்லை எங்கள் வீடு. அது மெழுகாலான வீடு. நீங்கள் நகர வாழ்க்கையில் பலபல தொழில்கள் செய்கிறீர்கள் அவ்வாறே இங்கும் பலபல தொழில்கள் நிகழுகின்றன அதனால் எங்கள் கூட்டை மெழுகுநகர் என அழைப்பர். அது பல்லாயிரக்கணக்கான அறைகள் கொண்டது. ஒவ்வொரு அறையும் ஆறு கோண வடிவம் உடையது. ஒன்றோடென்று தொடர்பு கொண்டது. இந்நகரை ஒரேயொரு அரசியே ஆளுகிறாள் அவளை இராணித் தேவீ என்பர். அவளுக்குப் பல கணவன்மார் உண்டு. அதிசயமாயில்லையா!

இந்த இராணித் தேவீ ஒவ்வொரு அறையிலும் ஒவ்வொரு முட்டையாக ஒவ்வொருநாளும் ஐயாயிரம் முட்டைகள்வுரை இடுவாள். அவள் தான் எங்கள் தாய். அந்த அறைகளில் ஒன்றில் ஒரு சிறு முட்டையாக நான் பிறந்தேன், நான்குநாட்களில் முட்டை பொரித்தது.

அப்போது கண்களோ கால்களோ இல்லாச் சின்னஞ்
சிறு புழுவாய் இருந்தேன். அப்பப்பா! அப்போது
எனக்கிருந்தபசியை வார்த்தைகளாற் சொல்ல முடி
யாது! யானைத்தீப்பசி என்பார்களே! அப்படியான
பசி! என்பசிக்கு உணவாக நிமிடத்துக்கு நிமிடம்
எனது மூத்த சகோதரர்கள் இனிப உணவு அளித்தார்
கள். இவ்வாறு ஒரு வாரகாலம் அவ்வுணவை உண்டு
கொழுத்தேன்,

அதன்பின் என்வாயிலிருந்து திரவமொன்று நூல்
வடிவில் வெளிவந்தது அந்த நூலால் என்னைச்
சுற்றிக்கொண்டேன். கூட்டுப்புழு ஆனேன். என்ன
ஆச்சரியம்! என் அறை வாயில் அடைக்கப்பட்டது.
பன்னிரண்டு நாள்வரை அதனுள் கிடந்தேன். அதன்
பின்னர் என் அறை திறக்கப்பட்டது. புதுமையிலும்
புதுமை! சின்னஞ்சிறிய இரண்டு கண்களும் அழகிய
நாளுக்கு சிறகுகளும் ஆறு கால்களும் கொண்ட தேன்
யாக உருவெடுத்தேன். சில நாட்கள் கூட்டினுள்
ளேயே ஓடித்திரிந்து விளையாடினேன். அக்காலத்தில்
என் வாயில் இருந்து மெழுகு சுரந்தது. அதனைக்
கொண்டு எனது கால்களால் அறுகோண அறைகளாகி
கட்டத் தொடங்கினேன். இதுவே நான் செய்த முதல்
வேலை. சில நாட்கள் அவ்வேலையில் ஈடுபட்டேன்.

அதன் பின்னரே, என் சகோதரர்கள் என்னை
வெளியே சென்று தேன் சேர்க்க அனுமதித்தனர் என்ன
அழகான உலகம்! எத்தனை எத்தனை மரஞ்செடி
கொடி வகைகள்! எத்தனை எத்தனை வகைவகையான
வண்ண வண்ண மலர்கள்! எங்களுக்கு விருந்தளிக்கத்
தேன் ஏந்திநிற்கும் மலர்கள்! அந்த மலர்களில்
அமர்ந்து மெக்லெனத் தேனை உறிஞ்சினேன். என்
வாயின் கீழுள்ள பை ஒன்றில் அதனைச் சேகரித்தேன்.
பை நிறைந்ததும் தேன் கூட்டை நோக்கிப் பறந்தேன்.
கூட்டிலே அறைகளிலே தேனை உமிழ்ந்தேன். என்

சகோதரர்கள் பலமுறை வட்டமிட்டு நடனமாடுவார்கள். அது அவர்கள் மொழி. அந்த மொழி மூலம் தூர இடத்தில் தேன்மலர்கள் உள்ளன என்பதை அறிந்து கொண்டேன். நேர் கோட்டில் நடனமாடியதன் மூலம் திசையையும் அறிந்தேன். அங்கெல்லாம் சென்று தேன் சேர்த்துக் கூட்டை நிரப்பினேன். நானும் என் சகோதரரும் சேர்த்த தேன் எங்கள் கூட்டை நிறைத்தது.

அந்தத் தேன் எவ்வளவு இனிமையானது என்பது உங்களுக்குத் தெரியும்; எத்தனை நோய்களுக்கு மருந்தாகிறது என்பதும் உங்களுக்குத் தெரியும். நாங்கள் செய்யும் பெருந்தொண்டு இன்னும் ஒன்று உண்டு. மரங்களில் மஃரந்தச் சேர்க்கை உண்டாக்குகிறோம். அதனால் காப்கனிகள் உங்களுக்குக் கிடைக்கின்றன. இவ்வளவும் சுறுசுறுப்பும் ஒற்றுமையும் நிறைந்த-எனது-எங்களது உழைப்பால் என்பதை என்னும் பேது பெருமகிழ்ச்சி ஆடைகிறேன்.

20

எனது பேனை

[குறிப்புக்கள்: 1. பேனை கிடைத்த வகை; அதன் தோற்றம் முதலியன. 2. பேனையோடு எனக்கிருந்த தொடர்பு. 3. தேர்வுகளிலே கூடிய புள்ளி பெறக் காரணமாதல்; ஆசிரியர்கள் இரவல் வாங்குதல்; மூடி உடைதல்; களவுபோய் மீளல். 4. அதன்மீது கொண்ட அன்பு]

அப்பா எனக்கு ஒரு பேனை தந்தார். 'அது' பைலட் சாதியைச் சேர்ந்தது. பேனை எனக்குக் கிடைத்த அன்று

நான் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தேன். அப்பேனையினால் எழுதிப்பார்த்தேன். அது மிக நன்றாய் எழுதியது. அதன் தோற்றத்தை உற்று நோக்கினேன். அது என் மனத்தைக் கவர்ந்தது. அது நான் விரும்பும் நீல நிறத்தை யுடையது. அதன் முனை பொன்னைப்போன்று பிரகாசித்தது. அந்த நீலநிற மூடியின் ஒரு பக்கத்திலே பொற்காப்பிருந்தது. அந்த மூடியிலே ஊபளப்பான கொளுவி காணப்பட்டது. அது யானையின் தும்பிக்கை போன்று விளங்கியது.

தந்தையொருவர் தன்மகனை நேசிப்பது போன்று நான் அதனிடம் பாசங்கொண்டேன். எப்பொழுதும் எனது சட்டைப் பையில் அது பாதுகாப்போடு இருக்கும். சில பொருள்களைப் பிறருக்கு இரவல் கொடுக்கக் கூடாது என்று கூறுவார்கள். அப்பொருள்களில் ஒன்று பேனை. நான் எனது பேனையை எவருக்கும் இரவல் கொடுப்பதில்லை. எனது ஆருயிர் நண்பன் கேட்டாலுந் கொடுக்கமாட்டேன்.

அந்தப் பேனை கிடைத்ததும் எனக்கு நற்காலம் பிறந்தது. பருவத் தோஷங்களுக்கு அந்தப் பேனையினால் விடை எழுதுவேன். அதனால், எல்லாப் பாடங்களிலும் எனக்குக் கூடிய புள்ளி கிடைத்தது. சில சமயம் விடை எழுதும்போது மைமூடிந்துவிடும் வேறொரு பேனையை உபயோகிப்பேன் அப்படி விடை எழுதிய பாடத்திற்குறைந்த புள்ளியே கிடைக்கும். அதனால், பேனையின் மீது எனக்குப் பேரன்பு பிறந்தது. பேனையை இரவல் கொடுப்பதில்லை என்ற விரதம் சிலசமயம் பங்கப்படும். எனது வகுப்பாசிரியர் அடிக்கடி இரவல் கேட்பார். அதனால், அவருக்கு மாத்திரம் இரவல் கொடுப்பேன். அவர் எழுதும்போது அதனைப் புகழ்வார். நான் பெருமையடைந்து பூரிப்பேன். ஒருநாள் எனது பக்கத்திலிருந்த மாணவன் அதனைத் தட்டிவிட்டான். அது கிழே விழுந்தது; பதைபதைப்போடு நான் அதனை எடுத்தேன். அதன் மூடியிலே சிறிய வெடிப்பு ஏற்பட்டு

விட்டது. அன்று முழுவதும் நான் பட்ட வேதனைக்கு அளவேயில்லை.

ஒரு நாள் எனது பேனை காணாமற் போய் விட்டது. எனது உயிரே போய்விட்டது போன்று துடித்தேன்; நான் கண்ணீர் விட்டு அழுதேன். கடைசியில் வகுப்பாசிரியரிடம் கூறினேன். அவர் எனது வகுப்பு மாணவர்கள் எல்லோரையும் விசாரித்தார். ஈற்றில், மாணவன் ஒருவன் மீது சந்தேகங் கொண்டார். அதட்டியும் வெருட்டியும் வினாவினர். உண்மை வெளியாயிற்று. அவன் பேனையை எடுத்து வேறொரு வகுப்பு மாணவனிடங் கொடுத்திருந்தான். கடிவுள் செயலாலே பேனை மீண்டும் கிடைத்தது. நான் அடைந்த ஆனந்தத்துக்கு அளவேயில்லை. மெல்ல மெல்ல என் பேனைக்கு நோய் உண்டாயிற்று. கழுத்திலிருந்து மை கசியத் தொடங்கியது. அதற்காக என் பேனையை வெறுத்து விடமுடியுமா? பல வைத்திய முறைகளைக் கையாண்டு பார்த்தேன். கழுத்துக்கு நூல் சுற்றி இறுக்கினேன். வெண்கட்டி மாவைப் பூசினேன். எந்த மருந்துக்கும் அந்நோய் மாறவில்லை. என்றாலும் அதனை இன்றும் போற்றிப் பாதுகாக்கிறேன்.

சின்னஞ்சிறிய பேனாவானாலும் அதன் மீது நான் கொண்ட அன்பு பெரிது. புதிய புதிய பல பேனைகள் கிடைத்தாலும் அதனை நான் கைவிடேன். மூடி உடைந்ததும் மை கசிந்ததும் எனக்குக் குறைகளாகத் தெரியவில்லை. அந்தப் பேனையை நான் எனது உயிர் போல நேசிக்கிறேன்.

மழை நாள்

குறிப்புக்கள்: 1. மழை அறிகுறிகள். 2. மழை பெய்யுங் காட்சி
3. மழைவிட்ட பின்னர் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் 4. மழை
நாளிற் சிறுவருக்கு ஏற்படும் அனுபவங்கள்.

கீழ் வானிலே கார்முகிற் கூட்டம் தோன்று
கிறது அது மெல்ல மெல்ல மேலெழுகிறது; திசைக
ளனைத்தும் இருளுகின்றன. வீண்ணில் அங்கொன்றும்
இங்கொன்றுமாக மின்னல் வெட்டுகிறது. அது கண்
ணைக் கூசச் செய்கிறது. மின்னலைத் தொடர்ந்து இடி
முழக்கம் காதைச் செவிடுபடுத்துகிறது. மெல்லிய குளிர்
காற்று வீசுகிறது. மழை தூறத் தொடங்குகிறது. அது
பூமியின் மீது பஸ்ஸீர் தெளிப்பதுபோலத் தோன்று
கிறது.

சிறிது நேரத்திலே சிறுதூறல் பெருமழையாகமாறு
கிறது. 'சோ' என்ற இரைச்சலுடன் மழை பொழி
கிறது. மரஞ் செடி கொடிகள் மழையிலே குளிக்
கின்றன. அவை இலைக்கரங்களால் நீரை ஏந்தி விளை
யாடுகின்றன. மேயச் சென்ற மந்தைகள் மழையிலே
நனைந்துகொண்டு வீட்டை நோக்கி விரைகின்றன.
பறவையினங்கள் ஒதுக்கிடந் தேடுகின்றன. மக்கள் வீடு
களில் அடங்கிக் கிடக்கின்றார்கள். மழையின் வேகம்
கூடிக்கொண்டே செல்கின்றது. பூமி ஆசைதீர மழை
நீரைக் குடிக்கின்றது. அது குடித்து எஞ்சிய நீர் வெள்
ளமாய்ப் பள்ளத்தை நோக்கி ஓடுகிறது. பள்ளங்களெல்
லாம் நீர் நிறைந்து சிறுச்சிறு குளங்களாகின்றன. வயல்
வெரம்புகளை மேயி வெள்ளம் பாய்கிறது. அங்குமிங்கும்
தவளைகள் சத்தம் செய்கின்றன,

மூன்று மணித்தியாலமாய் மழைவிடாமற் பெய்கி
து. பின்னர், சிறிதுசிறிதாய்க் குறைகிறது. இப்பொழுது

வானம் நீர்மலமாய் விளங்குகிறது, சூரிய ஒளி பூமி எங்கும் பரவுகிறது. மழையிலே நனைந்து விறைத்த பூமிக்குச் சூரியன் வெம்மையளிக்கின்றான். பறவைகள் இறகையடித்து ஈரம் போக்கிவிட்டுப் பறக்கின்றன. மரங்களெல்லாம் நீராடிப் பொலிவுடன் விளங்குகின்றன. உழவர் மண்வெட்டியைத் தோளிலே தாங்கிக் கொண்டு வயலை நோக்கி விரைகின்றனர்; வரம்புகளைச் செப்பணிட்டு வயல் நீரைத் தடுக்கின்றனர்; மழையை வாழ்த்துகின்றனர். ஒழுக்குவிட்டிலே குடியிருந்தவர்கள் மழையைத் திட்டுகின்றனர் பாவம்! யாருக்கென்றுதான் மழை பெய்யும்! சில இடங்களில் வெள்ளம் தேங்கி நிற்கிறது. அங்குள்ள வீடுகள் சிறுச் சிறு தீவுகள் போலத் தோன்றுகின்றன அங்குள்ள மரஞ் செடிகள நீரில் முளைத்தன போன்று காணப்படுகின்றன.

வீட்டிலே அடைபட்டுக் கிடந்த சிறுவர் ஆரவாரத்துடன் வெளிப்படுகின்றனர். விடுதலை பெற்ற கூண்டுக்கிளிபோல, ஓடியாடித் துள்ளிக் களிக்கின்றனர் சிலர் கூட்டங்கூட்டமாக வெள்ளம் அலசி விளையாடுகின்றனர் ஒருவர் மேல் ஒருவர் வெள்ளத்தை எற்றிச் சிரிக்கின்றனர். அவர்களின் உடை முற்றாக நனைந்து விடுகிறது. அவர்களுக்கு அடைப்பற்றிக் கவலையில்லை. சிலர் கூடிநின்று கடதாசிக் கப்பல்கள் விடுகின்றனர்; வெள்ளத்தோடு அவை செல்லும்போது கைகொட்டி ஆரவார்க்கின்றனர். சிலர் மரக்கிளைகளை ஆட்டுகின்றனர். நீர்த்துளி தெறிப்பதைக் கண்டு சிரிக்கின்றனர். தாய்மாரிற் சிலர் தடியுடன் அங்கே வருகின்றனர்; உடனே, சிறுவர்கள் அங்குமிங்குமாக ஓடுகின்றனர். மழை வந்துவிட்டால் சிறுவர்களுக்குக் கரை காணாக்களிப்படைபடாகும். ஆனால் தாய்மாருக்கீகா தலை வேதனை பிறக்கும்.

சுமத்தத் தமிழறிஞர் ஒருவர் —

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்

- [குறிப்புக்கள்: 1. ஆரம்பம் 2. பிறப்பு, கல்வி, குடும்பம்
3. சமயப்பணியும், சமூகப்பணியும் 4. தமிழ்த்தொண்டு
5. முடிபு.]

சுமநாட்டிற் பிறந்து, தமிழ் வளம் பெறத் தொண்டாற்றிய அறிஞர்கள் பலராவர். அவர்கள் வரிசையில் வைத்து எண்ணப்படத்தக்கவர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர். அவர் தமிழுக்கு ஆற்றிய தொண்டு ஏனைய அறிஞர்கள் செய்த தொண்டிலும் பார்க்கப் புதுமையானது.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் யாழ்ப்பாணத்து மானிப்பாயிலே 1875-ஆம் ஆண்டு, சாமிநாதபிள்ளைக்கும் தங்கமுத்துவுக்கும் மகனாகப் பிறந்தார். அவருக்குப் பெற்றோர் சூட்டிய பெயர் வைத்தியலிங்கம். அவர் தமது ஆரம்பக் கல்வியை அச்சவேலியிற் கற்றார். பின்னர் மானிப்பாயிலும் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியிலும் ஆங்கிலம் பயின்றார். அவர் மாணவனாய் இருக்கும்போதே ஒழுக்கத்தையும் கல்வியையும் தம் இரு கண்களெனப் போற்றினார். தாய் மொழியாந் தமிழிலும் உலகப் பொது மொழியாம் ஆங்கிலத்திலும் புலமையடைந்து பல பரிசுகள் பெற்றார். கல்லூரிப் படிப்பை முடித்த பின்னர் இலங்கை அரசாங்கப் புகையிரதப் பகுதியில் பணியாற்றினார். எனினும் அவர் மனம் அமைதியடையவில்லை. தமிழ்ப் பற்றும் சமயப் பற்றும் அவர் உள்ளத்தில் நிறைந்தன. அதனால், அரச சேவையை விட்டு விட்டார். 1901-ஆம் ஆண்டு கத்தோலிக்க சமயத்திலி வணக்கத்துக்கூரிய பிதாவானார்; துறவு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டார்.

அவர் கத்தோலிக்க மத வளர்ச்சிக்குப் பெருஞ் சேவை செய்தார். சமய வளர்ச்சிக்காக அவர் பலபல நூல்களைத் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதி வெளியிட்டார். சமய சம்பந்தமான பல பாடல்களை இயற்றினார். சாதனையாலும் போதனையாலும் மக்கள் நல்லொழுக்கம் உள்ளவர்களாக வாழ வழிகாட்டினார். சமயப் பணியோடு சமுதாயத்துக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும் என்னும் அவாவும் அவருக்கிருந்தது. முக்கியமாக ஏழைமக்களின் நலனுக்காகப் பாடுபட்டார். சொந்தக் காணியற்ற ஏழைகளுக்கு அரசிடமிருந்து காணி பெற்றுக் கொடுத்தார்; வீடுகட்டி, வாழ வழிகாட்டினார். ஏழைக்குழந்தைகள் கல்விகற்பதற்காகப் பாடசாலைகள் அமைத்தார்.

சமயத்தொண்டு, சமூகசேவை என்னும் இவை சுவாமி ஞானப் பிரகாசருக்குப் புகழைப் பெற்றுத் தரவில்லை. அவரை இன்றும் என்றும் நினைவு கூர்வதற்குக் காரணம் அவர் ஆற்றிய உன்னதமான தமிழ்த் தொண்டேயாகும். அவர் துறவியாய் இருந்த காலத்தில் வேற்று மொழிகள் பலவற்றைக் கற்றார். அதனால், தமிழையும் வேற்று மொழிகள் சிலவற்றையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் ஆற்றல் அவருக்கிருந்தது. அதனால், தமிழில் பலபல ஆய்வு நூல்களை எழுதி வெளியிட்டார். தமிழ் வரலாற்று ஆராய்ச்சி, ஈழத்தமிழ் வரலாறு என்னும் நூல்கள் தமிழ் மொழியின் தொன்மையைப் புலப்படுத்துவன. தமிழரின் பூர்வீக சரித்திரமும் சமயமும், யாழ்ப்பாண வரலாறு என்பன வரலாற்றுப் பாங்கானவை. இவை எல்லாவற்றிலும் பார்க்க சுவாமி ஞானப்பிரகாசருக்குப் பெரும்புகழ் கட்டித்தந்த நூல் தமிழ்ச் சொற் பிறப்பு ஒப்பீயல் ஆகராதி. இது தமிழ்ச் சொற்களின் பிறப்புப் பற்றிய ஆராய்ச்சி நூல். பிற மொழிச் சொற்களோடு தமிழுக்குள்ள தொடர்பையும் விளக்குவது; தமிழின் பழைமையை எடுத்துக்காட்டுவது. இவரது இம்முயற்சி ஏனைய தமிழறிஞர்கள் எவரும்

எவரும் செய்யாத ஒரு சாதனையாகும். அதனாக, அவரது புகழ் இலங்கையில் மாத்திரமன்றிப் பிற்பல நாடுகளிலும் பரவியிருக்கிறது.

இவ்வாறு தமிழ் மொழிக்கு அரும்பெருஞ் சேவை செய்த சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் 1947 ஆம் ஆண்டு அமரரானார். இலங்கையரசு அவரது பட்டம் பொறித்த முத்திரையை 1981 ஆம் ஆண்டு வெளியீட்டுக் கௌரவித்தது.

23

நான் பார்த்த ஒரு திருமணம்

[குறிப்புக்கள்: 1. திருமணநான் இன்னதென்பது 2. திருமண வீட்டு அலங்காரம் 3. உதவினர், நண்பர் வருகை 4. மணமகன் அழைப்பு. 5. சமயக் கடங்குகள். 6. விருந்துபசாரம்]

என் பெற்றோர் அக்காவுக்குத் திருமணஞ் செய்துவைக்கத் தீர்மானித்தார்கள். மணமகன் எங்கள் உறவினர்; அயலூரில் வசிப்பவர். அந்தத் திருமணத்துக்கான நான் குறிக்கப்பட்டது. திருமணத்துக்கான ஆயத்தங்களில் எல்லோரும் மும்முரமாக ஈடுபட்டார்கள்.

குறிப்பிட்ட நாளும் வந்துவிடுகிறது. எங்கள் வீடு வெள்ளை அடிக்கப்பட்டுப் புதுமையடைகிறது. முற்றத்தை மூடிக் கொட்டகைப்பந்தர் நிமிர்ந்து நிற்கிறது. மலர் மாலைகளும் மணி மாலைகளும் அவற்றை அலங்கரிக்கின்றன. பந்தரின் மேற்குப் புறத்தில் மனவறை அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது கோபுரவுடிவு கொண்டு நிற்கிறது. சித்திர சிற்ப வேலைப்பாட்டோடு கூடிய சீது கண்ணைக் கவருகிறது. வெளிவாயிலிலே பெரிய மாளிகை

போன்ற சிகரம் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. சிகரம், பந்தர். வீடு என்பன மின்விளக்கொளியிற் பிரகாசிக்கின்றன. சிகரவாயிலில் இரு பெரிய குலைவாழைகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவை தலை வணங்கி அனைவரையும் வரவேற்கின்றன. எங்கெங்கும் மகரதோரணங்களும் மாவிலைத் தோரணங்களும் மலர்மாலைகளும் தொங்க விடப்பட்டிருக்கின்றன.

இப்பொழுது இரட்டை நாதஸ்வரம் இன்னிசை பொழிகிறது; மேளம் முழங்குகிறது. உறவினரும் நண்பர்களும் வரத் தொடங்குகிறார்கள். பெண்கள் வண்ண வண்ணப் பட்டுடுத்தி, மலர்கூடி வருகிறார்கள். ஆண்கள் தூய வெண்ணிற உடையோடு கம்பீரமாக வருகிறார்கள்; சிறுவர் சிறுமியர் விதம் விதமான உடையணிந்து வண்ணத்துப் பூச்சிகள் போன்று ஓடித்திரிகிறார்கள். அங்குள்ளோர் எல்லோரும் பெருங்களிப்புடன் காணப்படுகிறார்கள்.

இப்பொழுது மணமகனை அழைத்து வருகிறார்கள். மயில்போன்று அலங்கரிக்கப்பட்ட மோட்டாரில் மணமகன் அமர்ந்திருக்கிறார். அவரின் பக்கலில் என் அண்ணன் மணமகனுக்குத் தோழனாய் இருக்கிறான். வண்டியின் முன்னும் பின்னும் ஆண்களும் பெண்களும் ஊர்வலமாக வருகின்றனர். ஈற்றில் மணமகன் எங்கள் வீட்டு வாயிலில் இறங்குகிறார். எங்கள் வீட்டார் மணமகனை எதிர்கொள்ள வருகின்றனர். அண்ணன் மணமகனின் பாதங்களைக் கழுவுகிறான். பெண்கள் ஆரத்தி எடுக்கின்றனர். பின்னர் மணமகன் பந்தரினுள்ளே சென்று மணவறையில் அமருகிறார்.

உடனே, திருமணச் சடங்குகள் ஆரம்பமாகின்றன. அந்தணர் வேதமந்திரங்களை ஓதுகிறார்; ஓமகுண்டத்தில் அக்கினி வளர்க்கிறார். சிறிது நேரத்தின்பின் மணப் பெண் தோழியர் புடைசூழ வருகிறாள். குனிந்த தலை புடன் மெல்ல மெல்ல வருகிறாள். மணப்பெண் மண

மகளின் பக்கத்தில் அருகிறாள். மேலும் பலபல சடங்குகள் நிகழுகின்றன, அந்தணர் தாலியை எடுத்து மணமகன் கையிற் கொடுக்கிறார். மேளவாத்தியங்கள் பேரொலியுடன் முழங்குகின்றன. அந்தணர்கள் மந்திரங்களைக் கோஷிக்கிறார்கள் மணமகன் மணமகளின் கழுத்திலே தாலியைக் கட்டுகிறார். சுற்றிய, பெரியோர்கள் அறுகரிசியிட்டு மணமக்களை வாழ்த்துகின்றனர். வாழ்த்துக்கள் முடிந்ததும் மணமக்கள் வீட்டினுள்ளே செல்லுகின்றனர். ஆரவாரங்கள் ஒங்கின்றன.

அதன் பின்னர் விருந்து நடைபெறுகிறது. மணமகன் வீட்டாரும் மணமகள் வீட்டாரும் அருகருகே அமருகின்றனர். அறுசுவை உணவுண்டு மகிழ்கின்றனர். பின்னர் ஒவ்வொருவராகத் தாம்பூலம் பெற்றுக் கொண்டு விடை பெறுகின்றனர். திருமண நிகழ்ச்சி நிறைவெய்துகிறது.

24

நான் ஆசிரியனானால்

[குறிப்புக்கள்: 1. ஆரம்பம் 2. ஆசிரியர்களுைய பண்புகள்; ஆசிரியர்களின் செயற்பாடுகள் 4 ஆசிரியத் தொழிலின் சிறப்புகள்]

எங்கள் குடும்பத்தில் அப்பா ஆசிரியர்; அம்மா ஆசிரியர்; அக்கா, அத்தான் ஆசிரியர். சுருக்கமாகச் சொன்னால் எங்கள் குடும்பமே ஆசிரியர் குடும்பம். இவர்கள் தங்கள் தொழில்பற்றி அடிக்கடி அளவளாவுவார்கள். அவற்றை நானே உட்பேன். எனது பாடசலையிலும் பலவகைப்பட்ட ஆசிரியர்களைச் சந்தித்திருக்கிறேன். அவர்களோடு பழகியிருக்கிறேன்; அவர்

களை அவதானித்திருக்கிறேன். இவற்றால் நானும் ஆசிரியனானால் என்னும் எண்ணம் தோன்றியது.

பாடசாலை ஒரு தொழிற்சாலையன்று; ஏனோ தானோ என்று வேலை செய்யும் இடமுமன்று. உயிரும் உள்ளமும் உணர்ச்சியும் கொண்ட சிறுவர் நல்வாழ்வு வாழ வழிகாட்டுமிடம். மாணவர்கள் கல்வியில் வல்லவர்களாக வேண்டும்; ஒழுக்கத்தில் சிறந்தவர்களாகவேண்டும்; உடலுறுதி பெற்றவர்களாய் வளரவேண்டும். நான் ஆசிரியனானால் இவை மூன்றிலும் மாணவர்கள் சிறந்துவிளங்க என்னால் இயன்ற முயற்சிகள் எடுப்பேன். நிறைந்த தெளிவான அறிவுடைய ஆசிரியரே மாணவர்களுக்குச் சீராகக் கல்வி கற்பிக்கமுடியும். அதனால் நான் என்னிறைவ வளர்ப்பதற்காகப் பல பல நூல்களைப் படிப்பேன். மாணவர்கள் ஆசிரியர்களின் நடை உடை பாவனைகளைப் பின்பற்றி நடக்கும் சுபாவம் உடையவர்கள். நான் ஆசிரியனானால் நாலுபேர் மெச்சும் நல்லொழுக்கம் உள்ளவனாய் இருக்க முயல்வேன். அன்பு, பொறுமை, இன்சொற்பேசல், நன்றிமறவாமை முதலிய நற்பண்புகளை வளர்த்துக் கொள்வேன். அதனால், மாணவரிடமும் அந்த நற்பண்புகள் வளர வாய்ப்புண்டாகும். மாலை வேளைகளில் மாணவர்களோடு சேர்ந்து நானும் விளையாடுவேன். அதனால், அவர்களுக்கும் நன்மையுண்டு; எனக்கும் நன்மையுண்டு. விளையாட்டுக்களத்தில் உடல் வலுவடைவது ஒருபயன். தலைவனுக்கு அடங்கி நடக்கும் பண்பு, விட்டுக்கொடுக்கும் பண்பு, நேர்மை முதலிய பண்புகள் வளர்வது அடுத்தபயன்.

நான் ஆசிரியனானால் கல்வி கற்பிக்கும் நேரத்தைக் கண்ணெனக் கருதுவேன். குறித்த நேரத்தில் குறித்த வகுப்புக்குச் செல்வேன். பாடவேளை முழுவதும் நானும் தொழிற்படுவேன்; மாணவரையும் தொழிற்படச் செய்வேன். பாடங்களைப் படிமுறையாக விளங்குவேன்; மாணவர் சிலர் விரைவாக விளங்கிக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

டார்கள். அதனால், அவர்களும் பயனடையும் முறையில் ஆறுதலாக விளக்குவேன். பாடமுடிவில் பயிற்சிகள் அளித்துத் திருத்துவேன். மாணவர் எல்லோரையும் சமமாகவே கருதுவேன். மாணவர் சிலரில் விருப்பம் சிலரில் வெறுப்பும் கொள்ளுமாட்டேன். பயமுறுத்தியோ தண்டனையோ வழங்கியோ கல்வி கற்பிக்கமாட்டேன். என் அனுபவத்தைக் கொண்டு சொல்லுகிறேன்; பயம் குடிகொண்ட மனத்தில் எதுவும் பதியாது. அன்பும் ஆதரவும் காட்டிப் பிழைகளைத் திருத்துவேன். பிரம் பால் ஆட்சி செய்யமாட்டேன்; அன்பால் ஆட்சி செய்வேன். எந்தப் பாடத்தில் எந்தப் பயிற்சி கொடுத்தாலும் தவறாது திருத்துவேன்; விட்ட பிழைகளைச் சுட்டிக்காட்டி, மாணவர்களைக் கொண்டு அப்பிழைகளைத் திருத்துவிட்பேன்; அலட்சியமாய் இருக்கமாட்டேன். மாணவர்களே இந்நாட்டின் உன்னதமான செல்வம். எங்கள் நாட்டின் எதிர்கால வளர்ச்சி அவர்களிலேயே தங்கியிருக்கிறது இந்த உண்மையை நான் ஆசிரியனானால் மறக்கமாட்டேன்.

“எழுத்தறிவித்தவன் இறைவனாவான்” என்பது ஒரு பழமொழி. மாணவர்களுக்கு முறையாகக் கல்வியைக் கற்பிப்பவன் கடவுளுக்கு ஒப்பாவான். இறைவன் மனிதனைப் படைத்தான்; அந்த மனிதனை நற்குணம் உள்ளவனாகவும் வல்லமை உடையவனாகவும் படைப்பவன் ஆசிரியன். அதனால் ஆசிரியன் இறைவனுக்கு ஒப்பாவான். மனிதனுக்கு நோய் நொடியற்ற உண்மையான கண் எது தெரியுமா? அந்தக் கண் கல்வி. அந்தக் கண்ணைத் தருபவன் ஆசிரியன். எனவே ஆசிரியனே எல்லாத் தொழில் செய்பவனிலும் சிறந்தவன். அதனால் நான் ஆசிரியனானால் பெருமகிழ்ச்சியும் பெருமையும் அடைவேன்.

ஒரு திருநாள் - தைப்பொங்கல்

[குறிப்புக்கள்: 1. ஆரம்பம். 2. திருநாளின் பெருமை. 3. திருநாட் கொண்டாட்டம். 4. சிறுவர் களிப்பு.]

தமிழர் ஆண்டு தோறும் பல திருநாள்களைக் கொண்டாடுவர். அவை மக்களுக்குப் புத்துணர்வு ஊட்டுகின்றன; மக்களிடையே ஒற்றுமையை வளர்க்கின்றன; தெய்வபக்திக்குக் காரணமாய் அமைகின்றன. அத்தகைய திருநாள்களில் சிறப்புடையன புதுவருட்பிறப்பு, தீபாவளி, தைப்பொங்கல் என்பன. அவற்றுள் நான் வீரம்புந் திருநாள் தைப்பொங்கல் ஆகும்.

தைமாதம் முதல் நாளிலே தைப்பொங்கல் கொண்டாடப்படுகிறது. அதனை உழவர் திருநாள் எனச் சிறப்பித்துக் கூறுவர். உழவன் உணவுப் பொருள்களை உண்டாக்கி, உயிர்களைக் காப்பாற்றுகிறான். அவனது தொழிலுக்கு மழையும் வெயிலும் மிக இன்றியமையாதன. மழையும் வெயிலுந் தருபவன் சூரியன் சூரியன் வேண்டிய காலத்தில் மழையைப் பெய்வித்துப் பயிர்களை வளரச் செய்கிறான். வெயிலைத்தந்து பயிர்களை விளையச் செய்கிறன். உழவனுக்குச் சூரியன் செய்யும் நன்மை அளவிடற்கரியது. அந்த நன்மையை உழவன் மறப்பதில்லை. அதனால், அவன் சூரியனைத் தெய்வமாகப் போற்றுகிறான்; பொங்கலிட்டுத் தன் நன்றியறிதலைக் காட்டுகிறான்; அதற்குரிய நாளாகத் தைத்திங்கள் முதனாளைத் தெரிந்தெடுத்திருக்கிறான். உழவுத்தொழிலுக்கு மாடுகளும் பேருதவி புரிகின்றன. அவை வயலை உழுது வளமாக்குகின்றன; பாலைத் தந்துமக்களைக் காக்கின்றன. அதனால், அவைகள் செய்த உதவியையும் உழவன் மறப்பதில்லை. தைப்பொங்கலுக்கு அடுத்த நாள் அவைகளுக்காக அவன் பொங்கலிடுகிறான்.

பொங்கலுக்கு முன்னர் வீடுகளை வெள்ளையடித்தும் கழுவியும் மெழுகியுஞ் சுத்தஞ் செய்வர். பொங்கலன்று அதிகாலையில் எல்லோருந் துயிலெழுந்து நீராடிப் புத்தாடையணிவர். தோத்திரம் பாடி இறைவனை வழிபடுவர். பின்னர், முற்றத்தை மெழுகிக் கோலம்போடுவர். அதனைச் சூழ மாவிலையாலும் தென்னங்குருத்தாலும் தோரணங் கட்டுவர், நாலு மூலைகளிலும் வாழை நாட்டுவர். நிறைகுடம் வைத்து, குத்துவிளக்கேற்றுவர். கோலத்தின் நடுவே அடுப்பு அமைத்து நெருப்பு மூட்டுவர். புதுப்பாணையின் கழுத்திலே மாவிலை இஞ்சியிலை, மஞ்சள் இலை எண்பவற்றைக் கட்டுவர். பாணையிற் பசுப்பாலை நிறைப்பர். பின்னர் அதனை அடுப்பிலேற்றிப் பொங்குவர். பால் பொங்கிவரும் போது சூரியனை வணங்குவர். எல்லாச் செல்வங்களும் பொங்க வேண்டுமென்று வேண்டுவர். பச்சையரிசி, பயறு, சக்கரை முதலியவற்றை அந்த உலையிலிடுவர். பொங்கல் ஆனதும் தலைவாழையிலையிற் படைத்து, தோத்திரம் பாடிச் சூரியனை வணங்குவர். பின்னர் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி, உண்டு மகிழ்வர்.

அதற்கு அடுத்தநாள் மாட்டுப் பொங்கல் நிகழும். அதனைப் பட்டிப் பொங்கல் என்றும் அழைப்பர். பட்டியிலுள்ள மாடுகளைக் குளிப்பாட்டி அவற்றுக்குச் சந்தனம், குங்குமம் என்பனவற்றைப் பூசுவர். மலர் மாலை சூட்டுவர். அவைகளின் நன்றியை எண்ணிப் பொங்கலிடுவர். மாடுகளுக்குப் பொங்கலை ஊட்டி மகிழ்வர்.

அந்த இருநாள்களிலும் சிறுவர் கரைகாணாக் களிப் படைவர். நாள் முழுவதும் வெடி சுட்டும் வாணம் விட்டும் மகிழ்வர்.

“பொங்கலின்று பொங்கல் - நல்ல

புத்தமிழ்தப் பொங்கல்

மங்கலங்கள் பொங்க - எங்கள்

மனையிடும் பொங்கல்”

என்று பாடி ஆடிக் குதூகலிப்பர்

மலைநாட்டில் நான் கண்ட காட்சிகள்.

[குறிப்புக்கள்: 1. ஆரம்பம் 2. காலைநேரக் காட்சி 3. மழை-
அருவி - ஆறு. 4. தேயிலைத்தோட்டம். 5. முடிபு]

இலங்கையின் மலையகத்தில் கற்றன் (தொப்பி
தோட்டம்) பிரதானமான நகரம். அந்நகரிலே உள்ள
அஞ்சல் நிலையத்திலே எனது மூத்த அண்ணர் பணி
யாற்றுகிறார். சித்திரைப் புதுவருடப் பிறப்புக்கு அவர்
வீட்டுக்கு வந்திருந்தார். அவர் வேலைக்குத் திரும்பும்
போது என்னையும் தம்முடன் கற்றனுக்கு அழைத்துச்
சென்றார். அப்பொழுதுதான் நான் முதலில் மலைய
கத்துக் காட்சிகளைக் கண்டுகளித்தேன்.

எப்போதுமே காலையில் வெள்ளென எழுந்து விடு
வது எனது வழக்கம். கற்றனில் அண்ணருக்குரிய
விடுதியிலே தங்கிய நான் அதிகாலையில் எழுந்துவிட்
டேன். அண்ணரின் விடுதி ஒரு குன்றின் உச்சியில்
இருந்தது. நான் வாயிற் கதவைத் திறந்துகொண்டு
வெளியே வந்தேன். கம்பளிச் சட்டை அணிந்திருந்த
போதும் சில்லென வீசிய குளிர்காற்று என்னை நடுங்
கச் செய்தது. நான் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை.
சுற்றுமுற்றும் தோக்கினேன். கண்ணுக்கெட்டிய இட
மெங்கும் சிறிதும் பெரிதுமான மலைகள். அவையெல்
லாம் பணிப்புகாரால் போர்க்கப்பட்டிருந்தன. சிறிது
நேரத்தில் கதிரவன் மஞ்சள் வெயிலைப் பரப்பிக்
கொண்டு எழுந்தான். ஒளிவெள்ளம் எங்கும் பரந்தது.
அப்போது குழவுள்ள மலைகள் எல்லாம் கண்கொள்ளா
எழில் பெற்று விளங்கின. எங்கெங்கும் பசுமை.
அம் மலைகள் கரும் பச்சைப் பட்டுடுத்தி ஆணியணியாய்
நிற்கும் மங்கையர்போல விளங்கின. அந்தப்பசும் பட்
டாடையில் செந்திறப் பூக்கள் காணப்படுகின்றனவோ!

ஆமாம்; அந்தப் பசிய மலைச்சாரலிலே தொழிற்சாலைகளும் தொழிலாளர் குடியிருப்புக்களும் அவ்வாறு தோன்றுகின்றன. என் கண்ணெதிரேயுள்ள வண்ண வண்ண மலர்களிலும் மலர்ச் சேடிகளிலும் புலநுனியிலும் பனித்துளிகள் தூங்குகின்றன. சூரிய ஒளிபட்டு அவை வைரமணிகளெனப் பிரகாசிக்கின்றன. சிறிது நேரத்தில் கதிரவன் என்ற கன்வன் அவற்றையெல்லாம் அன்னி எடுத்துக்கொண்டான்.

மத்தியான நேரம் மலையுச்சி எங்கும் வெண்முகில் கள் கூடுகின்றன. அவை அங்கு ஆடியசைந்து விளையாடுகின்றன. என்ன அதிசயம்! சிறிது நேரத்தில் அவை கன்னங்கரிய முகில்களாய் மாறிவிடுகின்றன. அவை அங்கே உருண்டு புரள்கின்றன. மின்னல் கண்ணைப் பறிக் கின்றது; இடியோசை காதைச் செவிடாக் குகின்றது. மழை சோவெனப் பொழிகிறது. மலைச் சாரலிலுள்ள தேச்செடிகளும் இடையிடையேயுள்ள நெடிதுயர்ந்த மரங்களும் நன்றாக நீராடிக் களிக்கின்றன. ஒருமணி நேரந்தான் மழை பெய்தது. கருமுகில்கள் மாயமாய் மறைந்துவிட்டன. மீண்டும் சூரிய ஒளி எங்கும் பரவுகிறது. இப்போது எங்கள் விடுதிக்கு அருகிலுள்ள சிற்றாற்றை நோக்கிச் சிறுச்சிறு அருவிகள் தள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு வருவது தெரிகிறது. அவை மிகப்பெரிய முத்தமாலைபோலத் தோன்றுகின்றன. சிற்றாறு, “கக் கும் மலையும் குதித்துவந்தேன்” என்று பாடிக்கொண்டு செல்லுகிறது.

மாலை மூன்று மணியளவில் அண்ணர் தமது மோட்டார்ச் சைக்கிளில் தேயிலைத் தோட்டமொன்றுக்கு அழைத்துச் சென்றார். அந்தக் தெரு மலைகளைச்சுற்றி, வளைந்துவளைந்து மேலே சென்றது. மலைச்சாரல் எங்கணும் மனிதனது அரையளவு உயரமுள்ள தேயிலைச் செடிகள். அவை சமாந்தரமான நேர்கோடுகள் கிறி

னாற்போல வரிசை வரிசையாக நின்றன. ஒரு இடத் தில் அண்ணர் மோட்டார் சைக்கிளை நிறுத்தினார். அங்கே பெண்கள் வரிசையாக நின்று தேயிலைக் கொழுந்து பறிக்கின்றனர். அவர்கள் முதுகிலே கூடை, வெகு வேகமாக இருகைகளாலும் கொழுந்து பறித்து கூடையிற் போடுகின்றனர். இருஇலை; ஒரு மொட்டு. இதுதான் தேயிலைக் கொழுந்து. அதைப் பறிக்கும் வேகம் என்னை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது. பின்னர் அண்ணர் என்னைத் தேயிலைத் தொழிற்சாலைக்கு அழைத்துச் சென்றார். அது நான்கு மாடிக் கட்டிடம். மேல் மாடிகளில் கொழுந்துகள் வாடவிடப்பட்டிருந்தன. வாடிய கொழுந்துகள் அரைக்கப்பட்டு வறுக்கப்பட்டன. அதன் பின் நாம் உபயோகிக்கும் தேயிலை பெறப்படுகிறது.

இவைதவிர, நீர்வீழ்ச்சிகள், பூங்காக்கள் என்பவற்றுக்கும் சென்று அவற்றினைக் கண்டுகளித்தேன். மலையகம் இலங்கையின் உயிர்நாடி என்பதையும் உணர்ந்தேன்.

27

[கதையாக்கம்: பின்வரும் குறிப்புக்களைக்கொண்டு கதையாக்குக.]

ஒழுக்கம் உயர்வு தரும்.

1. நற்குணமுள்ள அநாதைச் சிறுவன்.
2. ஒரு பெரியார் அவனை வளர்த்தல்.
3. பெரியாரின் கெட்ட மகன்.
4. அநாதைச் சிறுவன் படித்து உத்தியோகமாதல்.
5. பெரியார் இறக்க அவர் மகன் சொத்தை அழித்தல்.
6. அநாதை அவனைக் காப்பாற்றல்.

மட்டுநகரிலே பெரியார் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் பெயர் சிவராமன். அவர் பணம் படைத்த

பிரபு. கருணையுள்ளங் கொண்டவர்; தான தருமங்கள் செய்பவர். அந்தகரிலுள்ளவர்கள் அவரைத் தருமசீலர் என்றே அழைப்பர்.

ஒருநாள் அவர் கற்குடா என்னும் இடத்திலுள்ள கடலுக்கு நீராடச் சென்றார். நீராடிய பின்னர் அயலிலுள்ள தென்னைச் சோலையிலிருந்து உணவாகுந்தத் தொடங்கினார். அப்போது அங்கே சிறுவன் ஒருவன் வந்தான் அவனுக்குப் பத்து வயது இருக்கும். அவனுடல் வரடியிருந்தது அவன் கந்தையாடை அணிந்திருந்தான். எனிலும் அவன் முகம் வசீகரம் உடைய யதாய் இருந்தது அவன் சிவராமனை நோக்கி, "ஐயா பசிக்கிறது". என்று கேட்டான் சிவராமன் புன்முறுவலுடன் அவனுக்கு உணவு அளித்தார். அவன் உணவுண்டபின்னர் அவனைப் பற்றி அவர் விசாரித்தார். அவன் தனக்குத் தாய்தந்தையர் இல்லை என்றும் தன் பெயர் சுருணன் என்றும் கூறினான். சிவராமன் அநாதையான சுருணனைத் தன்னுடன் வசிக்கும்படி அழைத்தார். அவன் மகிழ்ச்சியோடு சம்மதித்தான்.

சிவராமனுக்குத் துருபதன் என்னும் மகன் ஒருவன் இருந்தான் அவன் பணத்திமிர் கொண்டவன். அவன் ஆசிரியர்களையோ பெரியவர்களையோ சிறிதும் மதிப்பதில்லை. சுருணனைத் தன் வீட்டு வேலைக்காரனைப் போலவே நடத்தினான் துருபதனுக்குக் கல்வி வேப்பங் காய் போலக் கசந்தது! பாடசாலைக்குச் செல்லாது தீய நண்பர்களுடன் ஊர் சுற்றித் திரிந்தான் ஆயின், சுருணன், நற்குணன். சிவராமன் ஏவிய பணிகளைச் செய்தான். எல்லோருடனும் பணிவுடன் பழகினான். கல்வி அவனுக்குக் கற்கண்டைப் போன்று இனித்தது மிகுந்த திறமையோடு படித்துப் பல பரிசுகள் பெற்றான். அவனது பண்பையும் படிப்பின்மீது கொண்ட ஆர்வத்தையுங் கண்டு சிவராமன் மகிழ்ச்சியடைந்தார். தமது மகனின் நிலையை எண்ணி மனம் மிக வருந்தினார்.

சுகுணனை அவர் தம் மகனாகவே கருதி மேற்படிப்புக்கு அனுப்பினார். அவன் எல்லாத் தேர்வுகளிலுஞ் சிறப்பாகத் தேறினான். மிகவிரைவில் அரசினர் அவனை உயர்தர பதவியொன்றில் நியமித்தனர்.

தாம் பெற்ற மகன் தீயவனாகிவிட்டான் என்ற கவலை சிவராமனை வருத்தியது. அதனால் நோயுற்றும் படுத்த படுக்கையானார். அந்நிலையிலும் துருபதன் தன் தந்தைக்குத் தொண்டு செய்யாது ஊர் சுற்றினான். சுகுணன் விடுமுறை பெற்றுவந்து அவருக்குப் பணி செய்தான். ஒரு நாள் சிவராமனின் ஆவி பிரிந்தது. சுகுணன் உள்ளம் உருகித் தேம்பித் தேம்பி அழுதான். ஆனால் அவர் பெற்ற பிள்ளை ஒரு துளி கண்ணீராவது சிந்தவில்லை.

தந்தை இறந்ததும் துருபதன் தன்னெண்ணப்படி நடக்கத் தலைப்பட்டான். சன் தீய நண்பர்களோடு கூடிக் குடிப்பதும் சூதாடுவதுமே அவனது வேலைகளாக மாறின. ஈற்றில் தானிருந்த பெரிய மாளிகையையும் விற்றான். அந்தப் பணத்தையும் நண்பர்கள் வஞ்சகமாகக் கவர்ந்து கொண்டனர். அவன் உண்ண உணவும் உடுக்க உடையும் படுக்க இடமுமின்றி அலைந்தான். அதனால், பிறர் பொருளைத் திருடத் தொடங்கினான். ஒருநாள் அவன் கையும் மெய்யுமாகப் பிடிபட்டு நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தப்பட்டான். அதனைக் கேள்விப்பட்ட சுகுணன் ஓடோடி வந்தான். துருபதனுக்கு விதிக்கப்பட்ட குற்றப்பணம் முழுவதையுங் கட்டி அவனை மீட்டான். துருபதன் சுகுணனை கட்டித் தழுவி மன்னிப்புக் கேட்டான். அதன்பின் துருபதன் நல்லவனாக மாறி வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டான்.

நான் கண்ட ஒரு தெரு விபத்து.

[குறிப்புகள்: 1. விபத்தைக் காணற்குரிய சந்தர்ப்பம். 2. விபத்து நடந்த இடம். 3. வாகனங்களின் நிலை 4. காயமடைந்தோர் நிலை. 5. கூடி நின்றவர் பேச்சுக்களை, செய்த உதவி.]

ஒரு நாள் மாலையில் நான் பாடசாலையினின்றும் வீடு நோக்கி வீதி வழியாகச் சென்றேன். அவ்வீதியில் ஒரு வளைவு இருந்தது. அது உகர வடிவில் அமைந்திருந்தது; அதனால் அபாயகரமானது. அப்பொழுது என்னைக் கடந்து ஒரு மோட்டார் வண்டி மிகவேகமாகச் சென்றது. அடுத்த கணம் 'படார்' என்றொரு பேருஞ் சத்தங் கேட்டது. நான் அந்த இடத்தை நோக்கி விரைந்து சென்றேன்.

அங்கே நான் கண்ட காட்சி என்னைத் திடுக்கிடச் செய்தது. சிறிதுநேரம் திகைத்து நின்றேன். அத்தகைய பயங்கரக் காட்சி அது! நான் இதற்கு முன் அத்தகைய பயங்கரக் காட்சியைக் கண்டதில்லை. அந்த அபாயகரமான விளைவில் மோட்டார் வண்டி வேகத்துடன் திரும்பியது. அதே சமயம் மறுபக்கத்திலிருந்து வசுவண்டி ஒன்று வந்தது. ஒன்றை ஒன்று காணவில்லை; மிக அண்மையிலேதான் அவை ஒன்றை ஒன்று கண்டன; மோட்டார்ச் சாரதியால், தன் வண்டியின் வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை வசுச் சாரதியோ மோட்டார் வண்டியைக் கண்டதும் வசுவண்டியை நிறுத்தினான். ஆனால் வந்த வேகத்தில் மோட்டார் வண்டி வசுவண்டியில் மோதியிட்டது இந்த விபத்து கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் நடந்து முடிந்தது.

வசுவண்டி பயில்வானைப் போன்று கம்பீரமாக நின்றது. ஆனால் அதனுடன் மோதிய மோட்டார் வண்டி மிகுந்த சேதமடைந்திருந்தது. வசுவண்டியின்

முன்பக்கத்திலே சில இடங்களிலே நசிவுகள் ஏற்பட்டிருந்தன. ஆனால், எந்திரத்தில் எவ்வித பழுதும் இல்லை. மோட்டார் வண்டியோ திருத்த முடியாத வகையிற் சேதமடைந்திருந்தது அதன் விளக்குகளாகிய கண்கள் உடைந்து குருடாய்விட்டன. எந்திரமுள்ள முற்பகுதி நகிந்தும் உடைந்தும் உருக்குலைந்து காணப்பட்டது. முன்புறக் கண்ணாடி பொடிப் பொடியாய்ச் சிதறி விட்டது. அதன் உடல் அலங்கோலமாக வளைந்திருந்தது. சிறிது நேரத்தின் முன் அது கண்கவர் வனப்புடையதாய் விளங்கியது. இப்போதோ உருக்குலைந்து அலங்கோலமாய்க் கிடந்தது.

வசுவில் இருந்த பிரயாணிகளுக்கு எவ்வித காயமுமில்லை. ஆனால் மோட்டாரிற் பிரயாணஞ் செய்தவர்களில் மூவர் அபாயகரமான நிலையில் இழுத்தெடுக்கப்பட்டனர். அம்மூவரில் இருவருக்கு மண்டையிற் பலத்த ஆடிவிழுந்திருந்தது. அதனால் அவர்களை அறிவு நினைவற்றுப் பிணம்போலக் கிடந்தனர். ஒருவருக்குக் கால்களிலொன்று முறிந்து தொங்கியது. அவர் இரத்த வெள்ளத்திற் கிடந்து துடிதுடித்தார்; வேதனை தாங்காமல் அலறினார். ஆனால் ஒருவர் மாத்திரம் தெய்வச் செயலாய் ஆபத்தின்றித் தப்பினார்.

அப்பொழுது அங்கே மக்கள் பெருந்திரளாகக் கூடிவிட்டனர். எல்லோரும் தாம் தாம் விரும்பியபடி பேசிக்கொண்டனர். சிலர் வசுச் சாரதியைப் பாராட்டினர்; சிலர் அவனைத் தூற்றினர். சிலர் மோட்டார்ச் சாரதிக்காக அனுதாபப்பட்டனர். சிலர் இந்த வளைவிலே இந்த வேகத்திலே சென்றிருக்கக் கூடாது என அபிப்பிராயம் தெரிவித்தனர். எல்லோரும் பேசிக் கொண்டிருந்தனரே யன்றி ஒருவராவது செய்யவேண்டியதைப்பற்றி உணரவில்லை.

எனக்கு அங்கு நிற்பவர்கள் செய்வன சரியெனத் தோன்றவில்லை. அதனால் நான் மிக விரைவாக அயலி

லுள்ள நகர்காவலர் நிலையத்துக்கு ஓடினேன். அவர் களுக்கு அந்த விபத்தைப்பற்றி அறிவித்தேன். அவர்கள் தாமதமின்றி அந்த இடத்துக்கு வந்தனர். காயமடைந் தோரை வைத்திய நிலையத்துக்கு அனுப்பினர் விபத் தைப்பற்றிய எல்லாக் குறிப்புக்களையும் குறித்துக் கொண்டனர். அந்த விபத்தை இப்போது நினைத் தாலும் என் உடல் நடுங்குகிறது.

29

உரையாடல்:

விடுமுறையைக் கழித்த முறை.

[குறிப்புக்கள்: 1. ஆரம்பம். 2. விடுமுறையைக் கழித்த இடம் எதுவென்பது 3. அவ்விடத்தின் பலவகைச் சிறப்புகள்.

4. முடிவு.]

தேவி: வணக்கம், இராணி.

இராணி: வணக்கம், தேவி.

தேவி: இராணி, விடுமுறையில் உன்னைக் காணமுடிய வில்லையே; எங்கு சென்றிருந்தாய்?

இராணி: நான் கண்டிக்குச் சென்றிருந்தேன், விடு முறையை அங்குதான் கழித்தேன்.

தேவி: ஓ, அப்படியா! அங்கு யாருடன் தங்கியிருந்தாய்?

இராணி: கண்டியில் என் பெரிய மாமா வீட்டிலே தங்கி யிருந்தேன். அவர் அங்குள்ள இலங்கை வங்கியிற் பணிபுரிகிறார்.

தேவி: கண்டி எழில் நிறைந்த நகரம் என என் அண்ணா கூறினார். உண்மைதானா இராணி?

இராணி: ஆம்; உண்மைதான் தேவி. இலங்கையிலுள்ள எழில் நிறைந்த நகரங்களுள் ஒன்று கண்டி.

அதனைச் சூழ்ந்து வானுற ஒங்கிய பல மலைகள் உண்டு. அவையெல்லாம் மரகத நிறப் பட்டு உடுத்ததுபோன்ற பசுமையுடன் விளங்குகின்றன. அம்மலைகளின் நடுவே கண்டி நகர் அமைந்திருக்கிறது. தலதா மாளிகையும் அதையடுத்துள்ள வாவியும் கண்கொள்ளாக் காட்சியளிக்கின்றன.

தேவி: தலதா மாளிகையிலேதான் புத்தரின் புனித தந்தம்வைக்கப்பட்டிருக்கிறது இல்லையா இராணி?

இராணி: ஆம் அங்குதான் அது போற்றிக் காக்கப் படுகிறது. தலதாமாளிகை புத்தசமயத்தவரின் புனிதத் தலங்களுட் சிறந்தது. நான்தேனும் புத்தசமயிகள் அங்குவந்து மலர் தூவி வணங்கிச் செக்கிறார்கள்.

தேவி: நீ அங்கு போயிருந்தாயா, இராணி?

இராணி: போகாமல் இருப்பேனா? சென்ற பூரணை நாளன்று அங்குச் சென்றேன். பூரணை பௌத்தரின் சிறந்த திருநாள். அதுபோயாநாட்களிற் சிறந்தது. அன்று வெண்ணிற ஆடை அணிந்த பலர் மலர்த் தட்டைக் கையிலெங்கி நிரை நிரையாக வந்து வணங்கினர். அயலிலே ஒரு பெரிய மண்டபம் இருக்கிறது. அது சிற்பவேலைப்பாடுகள் நிறைந்தது. புத்தபிக்குகள் அங்கிருந்து சமயபோதனை செய்கிறார்கள்.

தேவி: கண்டிதானே பழைய சிங்கள மன்னர்களின் தலை நகரம்; இல்லையா இராணி.

இராணி: ஆமாம்; அதைப்பற்றிச் சொல்ல மறந்து விட்டேனே கண்டியரசர்களின் அரண்மனை தலதா மாளிகையின் அயலில் இருக்கிறது. இன்னொரு புறத்தில் ஒரு நூதனசாலை உண்டு. அங்கே சிங்கள மக்கள் உபயோகித்த பழையமயான பல பொருள்கள் இருக்கின்றன. சிங்கள மன்னர்களின் ஆடையளிகள் அங்கு பாதுகாக்கப்படுகின்றன. பழைய

போர்க்கருவிகள் எல்லாவற்றையும் அங்கே காணலாம்.

தேவி: நல்லது இராணி. பேராதனைப் பூந்தோட்டத்துக்குச் சென்றாயா?

இராணி: ஒரு நாள் மாமாவுடன் அங்குச் சென்றேன். அது மிகமிகப் பெரிய பூந்தோட்டம். உலகிலுள்ள மரஞ்செடிகொடிகள்எல்லாம் அங்குவளர்கின்றன. நாங்கள் கண்டுகேட்டறியாத பல மலர்கள் பூத்துக் குலுங்குகின்றன. எல்லாவற்றையும் கலையழகோடு அமைத்திருக்கிறார்கள். எங்கு நோக்கினாலும் மலர்களின் சிரிப்பு; மரங்களின் நிறைவு; அங்கே சென்றால் திரும்பிவரவே மனம் வராதது.

தேவி: இராணி, அதோ மணிச்சத்தம் கேட்கிறது. வகுப்புக்குப் போவோம் வா,

30

கல்வியின் பெருஞ்சிறப்பு

/குறிப்புக்கள்: 1. கல்வியே கண் 2. கல்வியும் செல்வமும் 3. கற்கும் முறை 4. கற்றவர் பெருமை 5. முடிபு

“எண்ணெய் ஏனைஎழுத் தென்ப இவ்விரண்டும் கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு இது திருவள்ளுவர் வாய்மொழி, எண்ணும் எழுத்தும் கல்வியைக் குறிப்பன. அதனால் உலகத்தில் வாழும் உயிர்களுக்கு எல்லாம் உண்மையான கண் கல்வியே. இதுவே இக்குறளின் சுருக்கமான கருத்து. மக்களுக்கு இரண்டு கண்கள் உண்டு. அவற்றால் குறிப்பிட்ட தூரம்வரை தான் பார்க்கலாம். அவற்றுக்குப் பல நோய்கள் உண்

டாகலாம். கல்வி கற்ற மக்களுக்குக் கல்வி என்னும் கண் உண்டு அந்தக் கண்ணால் உலகெங்கும் நடப்பன வற்றை அறியலாம். இறந்தகால, நிகழ்காலச் சம்பவங்களைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்; எதிர்காலத்தில் நடைபெறப்போகும் நிகழ்ச்சிகளை ஊகித்து உணரலாம், எனவே கல்வி என்னும் கண்ணே சிறந்தகண். இவ்வுண்மையைத் திருவள்ளுவர்.

“கன்னுடையர் என்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு புன்னுடையர் கல்லாதவர்” — என மிக அழகாக எடுத்துரைக்கிறார்.

செல்வம் நிலையற்றது “செல்வோம், செல்வோம்” எனக் கூறிக்கொண்டிருக்கும் கல்வி நிலையானது. செல்வம் கள்வராலும் பகைவராலும் பிறராலும் திருடப்படும்; கல்வியை எவரும் திருடமுடியாது. செல்வம் வெந்தழலால் அழியக்கூடியது; ஆனால் கல்வியோ எவற்றாலும் அழியாதது. செல்வத்தைப் பிறருக்குக் கொடுக்குந்தோறும் குறைந்து கொண்டே போகும்; ஆனால் கல்விபோ பிறருக்குக் கொடுக்குந்தோறும் பெருகிக் கொண்டே போகும். எனவே மனிதன் தேடக்கூடிய மிகவுயர்ந்த பொருள் கல்வியே, இவ்வுண்மையைத் திருவள்ளுவர் சுருக்கமாக,

“கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவர்க்கு மாடல்ல மற்றையவை” எனக் கூறுகிறார் மாடு என்றால் செல்வம்.

கல்வியை இளமையிலேயே கற்றால் வேண்டும். “இளமையிற் கல்” என ஒளவையார் கூறுகிறார். இளமையிலே கற்கும் கல்வி மனத்திலே நன்கு பதியும், அக்கல்வி கல்லிலே எழுதப்பட்ட எழுத்துப் போல எக்காலத்தும் நிலைத்து நிற்கும். “இளமையிற் கல்வி சிலையில் எழுத்து”. கல்வியைநாள் தோறும் கிரமமாகக் கற்றல் வேண்டும். சிலர் சிலநாள்கள் ஆர்வத்தோடு படிப்பார்கள்; சிலநாள்கள் சோம்பலே சுகமென்று

புத்தகத்தைத் தொடர். அவர்கள் கல்லியிலே தேர்ச்சி பெறமுடியாது. மணலான இடங்களிலே நின்று தோண்டு கிறோம். எவ்வளவு ஆழமாகத் தோண்டுகிறோமோ அதற்குத் தக்கதாக நல்லநீர் ஊறிக் கொண்டே இருக்கும். அதுபோல நல்ல நூல்களைத் திரும்பத் திரும்பப் படிக்கும் தோறும் எமது அறிவு வளர்ந்து கொண்டே போகும். இளமையிற் கற்பதோடு அமையாது ஒருவர் வாழ்நாள் முழுவதும். இறக்கும் வரையும் கற்றல் நல்லது. "பாடை எறினும் ஏடது கைவிடேல்". ஏடு என்றால் நல்ல நூல்கள்.

கல்வி கற்றவர்களையே மனிதர் எனச் சிறப்பித்துக் கூறுவர். ஏனையவர்களை விலங்குகள் என இழித்துக் கூறுவர். கற்றோருக்கு எந்த நாடும் அவருடைய சொந்த நாடாகும்; எந்த ஊரும் அவருடைய சொந்த ஊராகும். அதனால் கல்வி கற்றவர் எந்த நாட்டுக்குச் சென்றாலும் பெருமையும் புகழும் பெறுவர். ஆனால், ஒரு நாட்டை ஆளும் அரசனுக்கோ அவனது நாட்டிலே தான் பெருமையும் புகழும் உண்டு. "மண்ணுக்குத் தன் தேசமல்லால் சிறப்பில்லை; கற்றோர்க்குச் சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு" என ஔவையார் கூறுகிறார். கற்றோர் நிரம்பிய சபையிலே வயதில் முதிர்ந்தோருக்கும் மதிப்பில்லை; செல்வர்க்கும் மதிப்பில்லை; உயர்ந்த சாதியினருக்கும் மதிப்பில்லை, இளையனாயினும் வறியனாயினும் தாழ்ந்த சாதியினனாயினும் கற்றவனுக்கே மதிப்புண்டு.

எனவே, மாணவராகிய நாம் கல்லியைக் கண்ட போலக் கருதி, நாள்தோறும் கற்று அறிவாளிகளாய் வருவதற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

